

A woman with long dark hair and a blue headband is smiling in the foreground. In the background, there is a large, ornate golden pagoda with multiple tiers and a spire, set against a bright, hazy sky with birds flying. The scene is bathed in a warm, golden light.

သန်းမြင့်အောင်
ပြောလို့မကုန်သော
ဝတ္ထုများ

အကျော်တစောနဲ့ ပြောလို့ မကုန်ပေါင်

ထွန်းထွန်းကား
ယောက်ျားတစ်ဆူ
ထိုသသူလျှင်
လူ၌ သော်လည်း
ရနိုင်ခဲ့၏

(ကိုးခန်းပျို့)

တစ်ရွာလုံး၏ အားထားရာ ကံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဝန
တ်ထံပျံ့လွန်တော်မူပြီဟု ကြားသိလိုက်ရသည် နှင့် တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါ
ယိကာမအားလုံး ကြိမ်မီးအုံးသည့်နှယ် တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွ
က်နှင့် အပူလုံးကြွလျက် ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။

သက်တော် ၈၇ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော ငါးသရောက်၊
မြောက်ကုန်းကျေးရွာအဝိုင်းအဝန်းရှိ လူသားတို့ ၏ မျိုးဆက်သုံးဆက်မျှ
လောက်ကို အစဉ်အဆက် စာပေနှင့် အသိပညာဖြန့်ဝေသင်ကြား ခဲ့
သော၊ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် ဗဟု သုတကြွယ်ဝအောင် သွန်သင် ဆုံးမ
ခဲ့သော၊ အရပ်ရပ် အနယ်နယ်၌ ပညာတတ်အရာရှိ အရာခံများ အဖြစ်
မျက်နှာပွင့်နိုင်ခဲ့သော အချို့ရွာသူရွာသားတို့ ၏ လက်ဦးဆရာဖြစ်ခဲ့

သော၊ စာတတ်ပေတတ် အကျင့်သီလ သိက္ခာ သမာဓိနှင့်ညီသော ကျောင်းထိုင် ကိုယ်တော်များကို မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့သူတည်း။ အနီးဆရာတော်မြတ်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်သည် ကား ရွာသူရွာသားများ အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရတနာရွှေအိုးအလား ထားစရာနေရာမရှိအောင် ဗျာများကုန်ကြတော့သည် ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကံတော်ကုန်သည့်သတင်းက ရွာသူရွာသားများ ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် သာမက အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ သို့ပါ ပျံ့နှံ့လျက် ဆရာတော်၏ အရိပ်နှင့် မလွတ်ကင်းခဲ့ကြသည့် အဝေးရောက် တပည့်များ ဆီသို့ ဝတ္တရားအရ အကြောင်းကြားသူကြား၊ သားတပည့် ဆရာတော်များ သီတင်းသုံးသည့် မြို့များ သို့ အပြေးအလွှား သွားလျှောက်သူလျှောက်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်အတွက်ယာယီစံကျောင်း ဆောက်သူဆောက်၊ ရပ်ဝေးမှ တည်းခိုရအောင် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ယာယီဧရိပ်များ ဆောက်သူဆောက်၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးအတွက် လူစုသူစုနှင့် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဂိလာနပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကတည်းက မပြတ်လာရောက်ပြုစုနေသော ပခုက္ကူ ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်နှင့် ပဋ္ဌာန်းသိပ္ပံဆရာတော်တို့ က ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘုန်းကြီးပျံကို ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြသည် ။ ပခုက္ကူဆရာတော်လေးကား ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသော်ငြား သက်တော်က လေးဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိသေးသည် ။ ဆရာတော်ဘုရားထံတွင် ငယ်စဉ်သာမဏေဘဝကတည်းမှ နေလာသောလက်ရင်းတပည့် ငယ်ဖြူပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည် မို့ ဘုန်းကြီးပျံ၏ စည်းကားရေးအတွက် ဧည့်ခံပူဇော်ရေးကို တာဝန်ယူပြီး ပဋ္ဌာန်းသိပ္ပံဆရာတော်ကတော့ သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စ ပြုဖွယ် အရပ်ရပ်ကို တာဝန်ယူ

သည် ။

တည်တည်တင်းတင်းနှင့် စည်းကမ်းကြီးသော ပခုက္ကူကျောင်းထိုင် ဦးကောသလ္လကို သူနှင့် ရွယ်တူ ရှင်ပြုဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အသက်လေး ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ်တွေကအစ ကြောက်ကြသည် ။ ရွာထဲတွင် ဦးကော... ဦးကော...နှင့်ဆရာတော်ကွယ်ရာတွင် ပါးစပ်ဖျားကမချ၊ ဦး ကောပြီးလျှင် အရာရာပြီးသည် ။ ဦးကောက ဒါဆို ဒါပဲ ဖြစ်သည် ။ ယခု ဆရာတော်ဘုန်းကြီးပျံ အတွက် ဦးကောက တစ်သက်တစ်ခါ တစ်ရွာ လုံး၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ဆရာတော်ကို ခြံမဲ့ခြံမဲ့သဲသဲ ပူဇော်လိုသူ တွေကို ခေါ်ထုတ်သည့်အခါ တစ်ရွာလုံးပင် ထွက်ကြသည် ။ သည် နှစ်မှ ရွာမှာ မြေပဲကလည်း အောင်သည် ။ မြေပဲပေါ်ပြီးစမို့ ငွေကလည်း ရှင်ကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ငွေအား လူအားများ စွာဖြင့် အညာဒေသ ပုဂံ မြေတစ်ဝိုက်မှာ သာသနာ့အာဇာနည် တစ်ပါးအတွက် သမိုင်းမှတ်တိုင် တစ်တိုင် စိုက်ရန် အားခဲ့ကြတော့သည် ။

ရွာထဲက ကျောင်းဆရာလေးတွေ မြို့တက်၍ အငြိမ့်ငှားသည် ။ ဧယ င်ကျူးရန် မင်းသမီးနှင့် ဆိုင်းအဖွဲ့ကို သီးသန့်ခေါ်သည် ။ သိုင်းနင်းပြာ သာဒိဆောက်၍ ဆရာတော်ရုပ်ကလာပ်ကို ရွာသား လူငယ်ကလေးများ သိုင်းကွက်နင်း၍ ပြာသာဒ်တင်ပူဇော်ရန် ရေစကြိုမြို့နယ် ဆင်တဲရွာမ အထိ သွား၍ ရှားပါးသိုင်းပညာရှင် ဆရာ ဦးတင်ဝကို သွားရှာငှားကာ လူငယ်တွေ သိုင်းသင်သည် ။ ဆရာတော်၏ အလောင်းတင်ရန် ပန်းရ ထား၊ သိုင်းပြာသာဒ်နှင့် ကရဝိက်ဖောင်ကို ပြင်ဆင် တည်ဆောက်ရန် အကောင်းဆုံး ရုပ်ကြွပန်းပုပန်းချီဆရာ ငှားသည် ။ ဦးကောကိုယ်တိုင် လှေလှော်သံ ပူဇော်တေးများ ရေးဖွဲ့၍ ကရဝိက်ဖောင်ပေါ်၌ လှော်ကား ယိမ်း လိုက်ပါရန် ရွာထဲမှ မိန်းမငယ်တွေကို စုကာ လှော်ကားတိုက်စေ သည် ။

တစ်ရွာလုံးရှိ လူကြီးလူငယ်အားလုံး မျက်စိသငယ် နားသငယ်ဘဝမှ
ချက်ချင်း လက်ငင်း မကြုံဘူး၊ မတွေ့ဘူးသော
အဆန်းတကြယ်ကိစ္စများ နှင့် အားကြိုးမာန်တက်ဖြစ်နေကြသည်။

* * * * *

ပုဂံ ညောင်ဦးသို့သွားမည့် New Pagan Express ကားကြီးက ညနေ
သုံးနာရီထိုးသည် နှင့် စော်ဘွားကြီးကုန်း အဝေးပြေးဂိတ်က ထွက်တော့
မည်ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်တွင် မြနုတစ်ယောက် တည်း ဟိုကြည့် သည်
ကြည့်နှင့် ရင်ပူနေရှာသည်။ နှစ်နာရီကျော်ကျော် ကားပေါ်သို့ ပစ္စည်း ပ
စ္စယတွေ တင်ပေးပြီးကတည်းက ပျောက်သွားလေသည့် ဘုန်းကျော်တ
စ်ယောက် ယခု သုံးနာရီ ထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုအထိ ပေါ်မလာသေး။ မြ
နုရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး...

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အခုနေသာကားထွက်သွားရင် ကျန်ခဲ့တော့မှာ ပဲ၊ သူ က
စော် သွားမော့နေတာပဲရှိ မှာ၊ ငါ့နှယ် ဒီအစ်ကို ငမူးနဲ့
တစ်လမ်းလုံးသွားရမှာ ရင်လေးလိုက်တာနော်”

ဟု စိတ်ပူလို့ မှ မဆုံးပေါင် စပယ်ရာထဲမှ ...

“လူစုံပြီလား၊ လူစုံရင် ကားထွက်မယ်”

ဟူသော အသံထွက်လာတော့ မြနု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်...

“ခဏနေပါဦး၊ ကျုပ်... အဲ ကျွန်မအစ်ကို ကျန်သေးတယ်၊ ဟိုဘက်
နား ခဏသွားတယ်၊ ခု ပြန်လာမှာ ပါ”

ဟု အော်ပြောရင်း သူ့ဘေးပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ဟိုဟိုသ
ည် သည် လျှောက် မျှော်ကြည့်ပြီး...

စပယ်ရာကိုပြောရင်း သူ့အစ်ကို ဘုန်းကျော်ကိုလည်း လှမ်း၍ ခေါ်လို

က်သည် ။ ထိုအခါမှ ဘုန်းကျော် ကမန်းကတန်း ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး ကားပေါ်ရောက်တော့တာမှ မဖြစ်သလို သူ့ဘေးကို အေးအေးဆေးဆေး လျှောက် လာပြီး...

“ဟိုဘက်တိုးစမ်း”

ဟု ဆိုကာ သူ့ဘေးမှာ ဘုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ချုံချည်ထုပ်များကို -

“ရော.... ညည်းစားဖို့ ဝယ်လာတာ”

ဟု နှမကို မျက်နှာလုပ်သည် ။ မြနုက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ပြီး...

“မစားချင်ဘူး၊ ဟင်း... အရက်စော်ကလည်း နံလိုက်တာ”

ဆိုတော့ ဘေးဘီကို မလုံမလဲကြည့်ပြီး တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်အသံနှင့်

...

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါ နားရင်းအုပ်လိုက်ရ”

ဟု ပြောသည် ။ မြနုက နှုတ်ခမ်းစူပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက် လှည့်နေလိုက်သဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော ညီမငယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကားဆိုဖာနောက်မှီမှာ ခေါင်းတင်ပြီး မှေးနေလိုက်ရာ ရီဝေဝေအရှိန်က လေးနှင့် မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။

* * * * *

တဖြည်းဖြည်း မှောင်ရိပ်သန်းလာသည် နှင့်အမျှ ကားပေါ်မှ ခရီးသည်တွေလည်း ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လာကြသည် ။ အချို့က ကားပေါ်မှ ဖွင့်ထားသော ဗွီဒီယိုဆီသို့ အာရုံရောက် နေကြပြီး အချို့က ငိုက်မျဉ်းနေကြသည် ။ မြနုကတော့ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ ဗွီဒီယိုကိုလ

ညည်း စိတ်မဝင်စား နိုင်ဘဲ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့ကိုယ်ပေါ် ပိပိကျလာသော အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန်းထိုး တည့်မတ်ပေးရင်း စိတ်က ရွာသို့သာ ပြန်ရောက်နေသည် ။ ပြီးတော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ရန်ကုန်ကို ဖောက်ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ဘုန်းကျော်က အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ရွာမှာ မနေချင်၍ ရန်ကုန်တက်ပြီး အခြေချသည် ။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်နှင့်နေသော မကင်းရာ မကင်း ကြောင်းများ ၏။ ကြည့်ရှုစောင့်မမှုဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အချိန်တိုတိုအတွင်း သူ၏ ရိုးသားမှုနှင့် သစ္စာစောင့်သိမှုတို့ကြောင့် စားပွဲထိုးဘဝမှ အဝယ်တော်အဆင့်ထိ မြင့်တက် လာပြီး လခကောင်းကောင်း ရကာ အတော်အတန် ဩဇာရှိသူ ဖြစ်လာသည် ။ အသုံးအစွဲ စေ့စပ်ကျစ်လျစ်ပြီး စည်းကမ်းရှိသော ညှိနှွင်းကြောင့် အိမ်ထောင်စရိတ် လောက်ငရဲအပြင် မိသားစုတစ်စုလုံးမှာ တစ်ဦး တည်းသော ဆယ်တန်း အောင်မြင်ဖူးသည့် ညီမမြနုကိုပါ ရန်ကုန်ခေါ်၍ တက္ကသိုလ်တက်စေခဲ့သည် ။ အလကား မနေတတ်သော ညှိနှွင်းကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ တစ်နိုင်စီးပွားရေးလေး လုပ်ကာ သမီးယောက်မချင်းလည်း ညှာညှာတာတာ ရှိကြသဖြင့် ရွာမှ အဖေနှင့်အမေရော ဘုန်းကျော်ပါ စိတ်သောကကင်းကင်းနှင့် တည်ငြိမ်နေသည့် မိသားစုကလေးထဲမှာ မထင်မှတ်သည့်အချိန်တွင် သောကမုန်တိုင်းတစ်ခုက ဝင်မွေ့သွားခဲ့သည် ။

အမေ သည် နှစ် ချူချာသည် ဟူသောစကား ကြားရုံမျှနှင့် အမေ့ကို လွမ်းနေသော မြနုနှင့် ဘုန်းကျော်တို့ မောင်နှမ တိုင်ပင်ပြီး ရန်ကုန်တွင် ဆေးကုရန် အမေ့ကို သွားခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြနုက နက်ဖြန်သန်ဘက်ဖြေဖို့ စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ရင်း အမေလာလျှင် အတိုးချပြီး အမေနှင့် အတူတူအိပ်ရန် အိပ်ရာပြင်ဆင်ပြီး အမေ့ကို မျှော်ရင်းစောင့်သည် ။

အညာသွားပြီးဆယ်ရက်အကြာမှာ ပြန်လာသော အစ်ကိုတို့ လင်မယားနှင့်အတူ အမေ့ကို မမြင်ရသော်လည်း ပထမမှာ ထူးထူးထွေထွေ မတွေးမိသေး။ ယောက်မလုပ်သူက အထုပ်အပိုး တွေနှင့် အိမ်ထဲတန်းဝင်သွားပြီး ဘုန်းကျော်က ခေါင်းရင်းမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ငူငူကြီးသွားထိုင်နေသောအခါတွင် မှ မြေနုရင်ကို တဖြည်းဖြည်းခြောက်လှန့်သလို ဖြစ်လာသဖြင့် မနေနိုင် တော့ဘဲ အစ်ကိုပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် သွားထိုင်ကာ ကုလားထိုင် လက်တန်း ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“အမေ ဘာလို့ ပါမလာတာလဲ၊ အမေက မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့ လား၊ နေရောကောင်းသွား ပြီလား”

ဟု ဆိုတော့ ဘုန်းကျော် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဘာသံမှ ထွက်မလာသဖြင့် မြေနုရင်ထဲ ပိုပူလာကာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြီး...

“ပြောစမ်းပါ အစ်ကိုရဲ့ ၊ မြန်မြန်မြန်ပြောစမ်းပါတော့၊ အမေ ဘာလို့ ပါမလာတာလဲ၊ ကျုပ် သိချင်လှပြီ”

ဘုန်းကျော်မျက်နှာ တစ်ခဏအတွင်း နီရောင်သန်း လာပြီး မေးကြောကြီးများ ထောင်ထကာ မြေနုကို မကြည့်ဘဲ ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့်...

“အမေ မရှိတော့ဘူးဟ... မြေနု၊ အမေ ဆုံးသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည့် ဆို့နှင့်ကြေကွဲနေသောအသံ တုန်တုန်အက်အက်ကြီးအကြားတွင် မြေနု ကမ္ဘာပျက်သွားသည် ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည် မို့ ရုတ်တရက် ငေးကြောင်သွားပြီး အတန်ကြာမှ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့်...

“ဘာပြောတယ်တော့၊ အမေ ဆုံးပြီ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဘာလို့ ကျုပ်ကို လှမ်းမခေါ်တာလဲ၊ အမေက ဘာလို့ ဆုံးရမှာ လဲ၊ အမေက ကျုပ်ကို တွေ့ချင်မှာ ၊ တော်တို့ တအားရက်စက်တယ်၊ ကျုပ်ရွာပြန်မယ်၊ အခုပြန်မယ်၊ အမေကကျုပ်ကို ခေါ်မခိုင်းဘူးလား၊ ကိုယ့်အမေအလောင်းတောင် ကိုယ်မမြင်လိုက်ရဘူး၊ တော်တို့ မတရားဘူး၊ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူး၊ကျုပ်အမေမှာ သေလောက်တဲ့ ရောဂါ မရှိဘူး၊ ကျုပ်အမေက ဘာလို့ သေရတာလဲ၊ ကျုပ် ရွာပြန်မယ်”

ဗလုံးဗထွေးနှင့် နှမငယ်မြနု ပေါက်ကွဲတာကို ငေးကြည့်ပြီး ဘုန်းကျော်မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည် ။ ဘုန်းကျော် ငိုတာကို မြနု သည် တစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးသည် ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထကာ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျရင်း အဝေးသို့ ငေးနေသာ ဘုန်းကျော်ကို မြင်ရတော့ မြနု အနည်းငယ် အရှိန်လျော့ကျသွားသည် ။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘုန်းကျော်နှင့် သူ့အကြားမှာ မောင်နှမသုံးယောက် ခြားသေးသည် ။ ထို သုံးယောက်လုံး ဘုန်းကျော်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေကြသည် ။ ဘုန်းကျော်က ‘ဟိတ်’ ဟု တစ်ခွန်း အော်လိုက်သည် နှင့် မည်သူမျှ မလှုပ်ရဲ။ မြနုကိုတော့ အငယ်ဆုံး နှမထွေးလေးမို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး ချောမြူနေကျမို့ မြနုက နည်းနည်းမှ မကြောက်။ ဘုန်းကျော်ကလည်း ကျန်တဲ့ ညီ၊ ညီမတွေ ရှေ့မှာ မျက်နှာကြောတင်းသလောက် မြနုကျတော့ အချစ်ပိုပြီး ကျီစယ်ကာ လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့သဖြင့် အကျင့်ပါနေပြီမို့ မြနုက ပြောရဲဆိုရဲရှိသည် ။ မောင်နှမတွေက အစ်ကိုထံမှ တစ်ခုခု အခွင့်အရေးတောင်းလိုလျှင် မြနုကို ကပ်ရသည် ။

အညာကျေးရွာအုပ်စုတစ်စုထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်သော ရွာငယ်က လေးတစ်ရွာမှ ထန်းသမား ကိုင်းသမား မိသားစုဝင်တွေထဲက ရှားရှားပါးပါးဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သော မြေနု အတွက် မိဘသားချင်းတွေ ဂုဏ်တက်ခဲ့ရသော အပျော်နေ့များကိုလည်း အမှတ်တရ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူး သည် ပဲ။ ထိုစဉ်အခါတုန်းက မြေနုတို့ မိသားစု၏ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကား ဥပမာ ပြစရာပင် မရှိ။ အစ်ကိုကြီးဘုန်းကျော်မှ စ၍ မြေနုအထက်က မြန့်အထိ ဘယ်သူမှ အလယ်တန်းက မကျော်နိုင်ခဲ့။ ထန်းတက်၊ မြေပဲနုတ်၊ ထန်းလျက်ချက်၊ ကိုင်းစိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်ကြပြီး ဘယ်သူမှ ပညာရေးကို အလေးထားရကောင်းမှန်း သတိမရနိုင်ကြ။ ဘုန်းကျော် တစ်ယောက် မြို့ရောက်သွားခြင်းသည် ပင်လျှင် သူတို့ မိသားစုထဲမှ တိုးတက်ရာ တစ်ခုဟု မြင်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မြေနုအလှည့် ကျတော့ တစ်ရွာလုံး၏ ပါးစပ်ဖျားမှာ ချီးကျူးထောမနာသံ စီစီညံခဲ့သည် ။

“အရီးထွန်းနဲ့ ဒွေးမြတို့ ကံကောင်းချက်တော်၊ ဒီနှစ် မြေပဲကလည်း အောင်၊ မြေနုကလည်း ဆယ်တန်းကြီးတောင်အောင်၊ မြို့က သူ့သား ဘုန်းကျော်ဆီပို့ပြီး ကောလိပ်သင်မလို့ တဲ့ ”

ဆိုသည့် စကားက ရွာတောင်ဖျားရော မြောက်ဖျားပါ ရေပန်းစားနေသည့်အချိန်၊ မြေနုအဖေ အရီးထွန်းတစ်ယောက် ထန်းရည်ကလေး ရီတီတီ... ကွမ်းကလေး တမြို့မြို့... ပြုံးတုံးတုံးကြီးနှင့် လာသမျှလူကို ဂုဏ်ယူဟန်ပြနေပမင့် ဒွေးမြကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း နဂိုနေ လေအေးအေးကလေးနှင့်။

“ဘုန်းကျော်ကတော့ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်နေလို့ အဆင်ပြေတယ်၊ သူ့နှမကို ဘွဲ့ရအောင် သူကောလိပ်ပို့မတဲ့ ၊ အတင်းခေါ်နေတော့တာပဲ၊ ကျုပ်

ကတော့ အထွေးဆုံးလေးမို့ လွှတ်ရမှာ လွမ်းသတော့်”

လို့ ပြောခဲ့တာ မြနုနားထဲက မထွက်သလို အဲသည် တုန်းက ပါးလုပ်လုပ် ပျော့နွဲ့နွဲ့ အမေ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အညာမာဆရိုက်တစ်ပတ်လည်စင်း အညိုနှင့် ရှိသားပွင့်နပ် ရင်ဖုံး လက်စကလေးနှင့် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ထောင့်စွန်းလေးမှာ ထိုင်နေသည့် အမေ့ပုံစံကို မျက်စိထဲကမထွက်။

သည် တုန်းက အဖေက ထန်းရည်နံ့ကလေး တသင်းသင်းနှင့်...

“ရွှေမြကလည်း ဗျာ၊ မြနုသွားတော့ ဘာဖြစ်တုန်း၊ နင့်နား ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိသားဟာ”

ဆိုတော့ အမေက...

“တော့် ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

ဟု လှမ်းငေါက်လိုက်၍ မောင်နှမတွေ ဝိုင်းရယ်ကြတာကိုလည်း မြနုမမေ့။

ခု... အမေဆုံးပြီတဲ့ ။ မြနု မယုံနိုင်၊ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းပက်လက်။ မြနု ငိုနေရင်းမှ အိမ်ထဲ ဗြန်းခနဲ ဝင် လာပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာကြည့်သည် ။

အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုနားမှာ ထမင်းစားခုံဘေးတွင် ညို့နွဲ့ မျက်ရည် သုတ်နေတာ တန်းမြင်သည် ။ ညို့နွဲ့ ဘေးတွင် မြနု ဝန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“မမညို့... တော်တို့ လင်မယား ကျုပ် ကိုဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲတော့်၊ ကျုပ်အမေအလောင်းတောင် ကျုပ်မကန်တော့လိုက်ရဘူး၊ တော်တို့ ရက်စက်ချက်၊ နည်း နည်းမှ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူး၊ ကျုပ်နေရာကများ နည်းနည်းပါးပါး ခံစားကြည့်ကြ စမ်းပါဦးတော့”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ။

“မဟုတ်ရပါဘူး မြန်မာရယ်၊ ငါတို့ ရောက်တော့ ဒွေးမြကို ဆရာက လက်လွှတ်ပြီး ရန်ကုန်ပဲ ခေါ်ခေါ် ပခုက္ကူဆေးရုံပဲတင်တင် လမ်းမှာ တင်ကိစ္စကုန်မှာ တဲ့ ၊ အင်္ဂလိပ် ဆရာရော၊ မြန်မာဆရာ ရော အစုံပြတာပါဟာ၊ ကိုရင်ဘုန်းကျော်က နင့်လှမ်းခေါ်မယ် ပြောပါတယ်၊ နင် စာမေးပွဲဖြေ နေမှန်းသိလို့ အားလုံးက မခေါ်ဖို့ တားလို့ ပါ၊ ဒွေးမြကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါ့သမီးလေး စာမေးပွဲ ကောင်းကောင်း ဖြေပစေ၊ ငါ နေမကောင်းတာ မသိစေနဲ့ လို့ ပြောတယ်၊ တို့ ကလည်း သူ့ကို ချက်ချင်း ကြီးအဲလိုဖြစ်သွားမယ် မထင်ဘူး၊ တစ်ပတ်တန်သည် နှစ်ပတ်တန်သည်တော့ နေဦးမယ် ထင်တာ၊ ဘယ်သူတွေတားတား ကိုရင်ဘုန်းကျော်က စာမေးပွဲက ဒီနှစ်မအောင် နောင်နှစ် အောင်မှာ ပဲ အမေ့အသက်မီအောင်တော့ ခေါ်မယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒွေးမြက ချက်ချင်းကြီးဆုံးသွား တော့ နင့်ကိုခေါ်လည်း စာမေးပွဲကျတာပဲ အဖတ်တင်တော့မယ်ဆိုပြီး မခေါ်တော့တာ၊ အဲဒီရက်က နင် စာဖြေနေတဲ့ ရက်ကြီးလေ၊ နင့်တောင် ငါတို့ က စာမေးပွဲကတစ်ဖက်၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ရ ပြုတ်ရနဲ့ စားကျက်ဖို့ အချိန်တွေတွက်ပြီး ပူနေကြသေးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အခုရက်လည်ပြီးပြီးချင်း ပြန်လာကြတာ”

‘သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရက်တွက်လို့ ရမှာလဲ၊ အဲသလိုမှန်းသိ အမေ့ဆီ သွားကတည်းက ကျုပ် လိုက်ခဲ့တာပေါ့’ ဟု မြန်မာရင်ထဲ ကြေကွဲစွာ ပြောနေမိသည်။ ။

“မသေခင်တစ်နေ့က ဒွေးမြ စကားတွေ တအားပြောတာ၊ အသံကလည်း မာမှ မာ၊ သူ ဘာပြောခဲ့သလဲသိလား၊ အခုနေ ငါသေသွားရင် ငါ့အလောင်းကို ရွာထိပ်က တို့ ပိုင်တဲ့ ထန်းတော အစပ်မှာ မြှုပ်ပြီး အုတ်ဂူ

လုပ်ထားပါတဲ့ ၊ အဲဒါမှ ငါ့သမီးတွေမြို့က ပြန်လာရင် ရွာထိပ်ရောက်
တာနဲ့ ငါကြိုနေတာကို မြင်ရအောင်တဲ့ အေ့”

ညိုနွဲ့က ပြောပြီး မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်နဲ့ ငိုချလိုက်ပြန်တော့ မြန်
ပိုပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်တော့သည်။ ။

“ဟင်... ဒါ...ဒါဖြင့် အမေ့... အမေ့ ရွာထိပ်က ထန်းတောထဲမှာ
ရှိတာပေါ့”

“ရှိပါတယ် မိနုရဲ့ ၊ အဖေနဲ့ ငါ သေသေချာချာ အမေ မှာ တဲ့ အတိုင်း
လုပ်ထားပါတယ်ဟ”

ဆိုပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ငိုခဲ့ရတာကိုတွေးပြီး
ဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အစ်ကိုကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မြန်ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရ
ည်များ စီးကျလာသဖြင့် ကားပေါ်ကလူတွေ မမြင် အောင် အသာသုတ်
လိုက်ရသည်။ ။ ခုတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ထက်ပိုပြီး အစ်ကိုကို သ
နားပိုရ ပြန်သည်။ ။ မျက်နှာကြီးငယ်မရွေး သေခြင်းတရားသည် မြန်တို့
ဘဝထဲမှ အမေ့ကို ခေါ်ထုတ် သွားရုံ တင် အားမရသေးဘဲ မကြာသေးခ
င် ကာလမှာပဲ အစ်ကိုဘဝထဲက မညိုနွဲ့ကို လက်ကြမ်းကြီးနှင့် ဆွဲ ထု
တ်သွားပြန်သည်။ ။

* * * * *

“ကျန်းမာရေးဖျို့... ကျန်းမာရေး... ခဏတစ်ဖြုတ်နားမယ်... အဆာ
ပြေလည်း စားလို့ ရ တယ်”

ဆိုင်သေးသေးလေးတစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး စပယ်ရာက
နှိုးဆော်လိုက်တော့ ကားထဲက ငိုက်နေသူတွေ ခေါင်းထောင်သွားကြသ
ည်။ ။

“ပလာတာ ရတယ်၊ နွားနို့ရတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ရတယ်၊ ကြက်ဥဟ
ပ်ဘို့ရတယ်၊ အပေါ့အပါးသွားဖို့ နေရာရှိတယ်”

ခရီးသည် များ နှင့်အတူ မြန် အောက်ကို ခဏဆင်းဖို့ ပြင်သည် ။
အပြင်မှာ က အတော်မှောင်နေပြီ။ မြန် ကားပေါ်မှာ ပါသည့် နာရီကို ကြ
ည့်လိုက်တော့ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်။ ကားပေါ်မှ လူတွေ အတော်များများ ဆ
င်းပြီးသည့်နောက် မြန် ဘုန်းကျော်ပခုံးကို ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီး...

“အစ်ကို... အစ်ကို...ထဦး”

ဆိုတော့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့်...

“အင်း... ဘာလဲဟ”

“ကျန်းမာရေးတဲ့ ၊ အောက်ဆင်းရအောင်၊ နည်းနည်းဖယ်ဦး၊
ကျုပ်အပြင်ထွက်လို့ မရတော့ ဘူး”

“ကျော်သွားဟာ”

“ဘာလို့ ကျော်သွားရမှာ လဲ၊ လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း၊ ဖယ်
စမ်းပါ၊ ကျန်းမာရေးတဲ့ မဆင်းဘူးလား”

“မဆင်းဘူး၊ ငါ ကျန်းမာတယ်”

“အစ်ကိုနော်၊ အဲသည် လိုကြီး မူးပြီးအိပ်နေ၊ ကျုပ် ရှက်တယ်တော့၊
အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ လိုက်မလာချင်တာ”

“ငါက မူးပြီး ဘာလုပ်နေလို့ လဲဟ၊ နင်ကလည်း ”

“ရွာရောက်မှ သောက်ချင်သောက်ပေါ့၊ လမ်းမှာ အရက်နဲ့ကို
ထောင်းထောင်းထနေတာပဲ၊ အခုလည်း သူများ တွေဆင်းပြီး စားသော
က်ကုန်ပြီ၊ ကျုပ် ဗိုက်ဆာတယ်တော့၊ တော်ကြာ ကားက ပြန်ထွက်တော့

မှာ ”

“သွားစားပါလား ညည်းဟာညည်း၊ ညည်းပိုက်ဆံရှိသားဟာ”

မြနု တကယ်စိတ်ညစ်နေပုံရတော့ သူ့မျက်လုံး ကျယ်သွားဟန်တူသည် ။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားမစားရဲဘူးတော့”

“အာ... ဒီကောင်မလေး... ကဲ... လာလာ...”

အမူးပြေစ အစ်ကိုနှင့် နှမချောချောကို ကားပေါ်မှ လူအချို့က သတိပြုမိသူ ရှိသလို၊ မပြုမိ သူတွေလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ မြနု သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။ ဂရုစိုက်နေလျှင် ရှက်နေရဦးမည်။ နောက်လည်း တွေ့ကြမည့်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သည် လို စိတ်မျိုးက အခိုက်အတန့်သာ ထား၍ ရမည်ထင်သည် ။ အစဉ်အမြဲတော့ မဖြစ်နိုင်။ အစ်ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ သည် လို သောက်ဦးမည်မသိ၊ မြနု အစ်ကို့ဘဝအတွက် ရင်လေးလှသည် ။ အခုတော့ ကျောင်းကလည်း မပြီးသေးတာတစ်ကြောင်း၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းသည် လိုပုံစံကြီးနှင့် ပစ်ထားရက်တာ တစ်ကြောင်းကြောင့် မြနုရန်ကုန်တွင် နေရပေမင့် စိတ်ထဲ သိပ်မပါ၊ ရွာသို့သာ လွမ်းသည် ။ အခုနေ မြနုသာ ရွာပြန်သွားခဲ့လျှင် ပူပူနွေးနွေးမုဆိုးဖိုကလေးဖြစ်နေသော အစ်ကို သည့်ထက်ပိုပြီး အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ပြီး ဘဝဆုံးသွားရန်သာ ရှိတော့သည် ။ အခုတော့ ဘာပဲပြောပြော နှမပျို တစ်ယောက်ရှိတော့ အသိကလေးနဲ့ ထိန်းဖော်ရသေးသည် ။

“ဟဲ့... ဘာစားမှာ လဲ မှာ လေ”

စားပွဲတွေက အလွတ်မရှိတော့၊ လူနည်းသည့် စားပွဲကြီးတစ်လုံးမှာ

မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ရင်း ဘုန်းကျော်က မေးသည်။ ။

“ပလာတာနဲ့ နွားနို့သောက်မယ်၊ အစ်ကိုရော...”

“ငါမသောက်ဘူး။ ပလာတာနဲ့ နွားနို့တစ်ခွက်ပေး ညီလေး”

မြနုကို ပြောရင်း အနားရောက်လာသည့် စားပွဲထိုးကလေးကို တစ်ဆက်တည်း မှာ လိုက်သည်။ ။

“အစ်ကိုလည်း တစ်ခုခုစားဦးလေ၊ နေ့လယ်ကလည်း ဘာမှ မစားထားဘဲနဲ့၊ ကျုပ်ကမှ ထမင်းစားလာသေးတယ်”

“မစားချင်းဘူးဟ၊ ငါ မဆာဘူး”

“မဆာလည်း နွားနို့ဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက်ပါလား”

“သောက်ချင်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ဟာ နင်သာ စားစမ်းပါ”

“အစ်ကိုနော်၊ အစားအသောက်လေးလည်း စားဦးတော့၊ အရက်ချည်းဖိသောက်မနေနဲ့ သေသွားလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ အသက်နဲ့ အဝေးကြီး”

ဟု ပြောပြီး မြနု စားနေတုန်း ဟိုလိုလို သည် လိုလိုနှင့် ဆိုင်နောက်ဘက်ဝင်သွားပြီး ခါးကြားထဲ ဝှက်ယူလာသည့် ပုလင်းပြားကလေးကို သွားမော့ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည် ကို မြနု မသိယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ။ ကားပေါ်ရောက်တော့ သူ အေးအေးအိပ်ရအောင် ပြတင်းပေါက် ဘက်ကို နေရာပြောင်းပေးသော်လည်း သူက မထိုင်။ တစ်ဖက်က ဘေးချင်း ယှဉ်လျက်ခုံမှာ ယောက်ျားလေးများ ရှိသည် မို့ နှမကို ဘေးအစွန်ပြတင်းပေါက်ကထားပြီး ဘေးက ကာထိုင်နေဖို့ တော့ သတိရရှာသည်။ ။ သို့သော် ထိုင်ပြီး မကြာမီ နောက်မှီပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပြန် သ

ည် ကိုကြည့်ရင်း မြနု မချီတင်ကဲ ပြုံးမိသည် ။

မျက်ခုံးထူထူနှစ်ခုက ဆက်လုမတတ် ယှက်သန်း၍ နှာတံမြင့်မြင့် အောက်မှ ပီရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းနေအောင် စေ့ထားပုံက မေးရိုးလေးထောင့်နှင့် ယောက်ျားပီသသော အစ်ကိုသည် ယခုလို ပစ်စလက်ခတ်မနေခင်က လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ မြနုမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ငဲ့ကြည့်နေမိရင်းမှ အစ်ကို၏ နှောင်းခဲ့ပြီးသည့် ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်လာကာ စာနာသနား စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာမိသည် ။ အချိန်ကာလတိုတိုလေးအတွင်းမှာ အစ်ကိုဘဝက အပြောင်းအလဲတွေများ လှသည် ။ ရွာသည် အစ်ကိုအတွက် ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်နေ မည်မှာ သေချာသည် ။ အစ်ကိုနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်ညီလှသည့် အစ်ကိုဘဝ၏ အချစ်ဦး မမခင်ထားနှင့် အစ်ကို၏ ချစ်သူဘဝသည် ရွာထဲမှ လူငယ်များကြားတွင် စိတ်ဝင်စား အားကျဖွယ်ချစ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို မမခင်ထားနှင့် အစ်ကိုတို့ ဘဝ မဆုံစည်းနိုင်အောင် ကြမ်းတမ်းခဲ့သော ကာလများ နှင့် မမခင်ထားတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို မခံချင်စိတ်နှင့် အစ်ကို သူ့ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရှာသော မမညိုနွဲ့ကို ကောက်ကာငင်ကာ ယူပြလိုက်ပြီးခါမှ ရွာမှာ မနေလိုတော့ဘဲ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းပြီး ရရာအလုပ်နှင့် ရပ်တည်ခဲ့ရသော အစ်ကိုရင်ထဲမှ ဝေဒနာကိုလည်း အားလုံးက နားလည်နိုင်ခဲ့ ကြသည် ။

မမခင်ထားလို ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ ပါးပါးလျားလျားနှင့် ကွမ်းတောင်ကိုင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပေမင့် ညိုညိုတုတ်တုတ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိသော အကြမ်းခံနိုင်ပြီး မြနုတို့ မောင်နှမအပေါ် အနစ်နာခံတတ်သော မမညိုနွဲ့အပေါ် အစ်ကိုရော မြနုပါ အားကိုးအားထားတစ်ခုလို သံယောဇဉ် တွယ်ပြီးခါမှ မမညိုနွဲ့က အစ်ကိုကို သေခွဲခွဲ သွားပြန်သောအခါ အစ်ကို အလွန်သောက်ခဲလှသော အရက်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်သော

က်ရင်း သောကတွေကို ဖြေဖျောက်နေရသောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့မှန်း မြန်
ရိပ်စားမိလေသောအခါ အစ်ကိုအပေါ် ခွင့်လွှတ်စိတ်ထားနိုင်လာသည်။ ။
သို့သော် အစ်ကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံးသည် လိုနှင့် မျောသွားမှာ ကို
တော့ မြန် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ။ အစ်ကိုအခြေအနေက တစ်နေ့ထက်တစ်
နေ့ ဆိုးလာသည်။ ။ ပထမတော့ ရန်ကုန်မှာ မနက်စောစော အလုပ်သွား
ချိန်မှ စ၍ အလုပ်ခွင်ထဲ မသောက်ဘဲ ညနေ အလုပ်ချိန်ပြီးသည် နှင့် ဝင်
သောက်လာတော့သည်။ ။ နောက်တော့ တစ်ရေးနီးလျှင် ထသောက်သ
ည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဖန် မနက်အလုပ်သွားခါနီးအနည်းအကျဉ်း
သောက်သွားပုံရသည်။ ။ ဣန္ဒြေတော့မပျက်လှ။ ယခုကံကျောင်းဆရာ
တော် ပျံလွန်တော်မူခြင်းသည် ရွာမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရပ်
ဝေးသို့ ရောက်နေသူများကို ကြိမ်စကြာနှင့် ရိုက်ခေါ်သည့်နှယ် ရှိတော့
သည် မို့ အခြားရွာ သူရွာသားများနည်းတူ မြန်ရော ဘုန်းကျော်ပါ အလုပ်
တွေ ကျောင်းတွေကိုပစ်ပြီး ပြေးခဲ့ရသော်လည်း ရွာသည် ဘုန်းကျော်အ
တွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲတုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်နေသည် မို့ ကံချောင်းဆရာ
တော် ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် မပြန်မဖြစ် ပြန်ရတော့မည်ဟု စတင်သိရ
သောနေ့မှ စ၍ ဘုန်းကျော်အရက်ကို မနားမနေ သောက်တော့သည်။ ။

ဘာပဲပြောပြော မြန်ကတော့ ရွာပြန်ရမည့်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး
ကျေနပ်နေသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက် လာလေ ကားပေါ်ပါသူများ ငြိမ်သက်ငိုက်မျ
ဉ်း လာလေနှင့် ဗွီဒီယို နှစ်ကားပြအပြီးတွင် တော့ စက်သံလည်း ပိတ်၊
လူတွေလည်း အိပ်ပြီး ကားကြီးသာ တငြိမ့်ငြိမ့်နှင့် အမှောင်ထဲတွင် ရှေ့
မီးများ ဖွင့်၍ ခရီးမှန်မှန်ဆက်နေဆဲတွင် မြန်တစ်ယောက်သာ
မျက်လုံးကြောင်တောင်တောင်နှင့် အိပ်မရဘဲ စိတ်လှုပ်ရှား၍ နေသည်။ ။
တစ်နှစ်က အမေဆုံးမည့်အချိန် အစ်ကို ဘုန်းကျော် ရွာပြန်တော့ မြန်က

ရန်ကုန်မှာ ကျန်၍ အစ်ကိုမိန်းမ မမညိုနွဲ့က ဒီအချိန် ကားပေါ်မှာ အစ်ကိုနှင့်အတူ ရှိနေပေမည်။ အမေ့အသုဘတောင် ရွာမပြန်ရသော မြနု အခု ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဘုန်းကြီးပျံကျတော့မပြန်၍ မဖြစ်တော့။ အစ်ကိုဘုန်းကျော်က မြနုကို အရခေါ်သည် ။ မြနုက အမေမရှိသောအရပ်သို့ မပြန်ချင်။ ဟိုရောက်၍ အမေ့ကို မမြင်လျှင် မြနု ဘယ်လိုနေရမည် ဟု မှန်းဆမရ။ ထိုအချက်ကိုသိသော အစ်ကိုက မြနုအား...

“ငါက နင့်ထက်ဆိုးတာပေါ့ဟ၊ အရင်တစ်ခေါက်ပြန်တုန်းက ငါနဲ့ အတူ ညိုနွဲ့ပါတာ၊ ခု ငါတစ်ယောက်တည်း သွားချင်ဘူးဟ၊ နင်လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောရင်း အသံက တုန်ယင်နေသည် ။ သည် တော့ မြနု မမညိုနွဲ့ကို သတိရပြီး ဝမ်းနည်း ရပြန်သည် ။ အမေ့အသုဘမှ ပြန် လာပြီး လေးလအကြာမှာ ပဲ မမညိုနွဲ့သားလျှောပြီး ဆေးရုံအရောက်မှာ သွေးလွန်ပြီး ဆုံးသည် ။ သည် တုန်းက အစ်ကိုဘုန်းကျော် သိပ်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း အရက်စွဲ လာပြီး ယခုတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် သောက်နေသော အရက်ကြိုက် သူ လုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေတော့သည် ။ မမညိုနွဲ့ ဆုံးတော့ အဖေတို့ အားလုံး ရန်ကုန်လာကြပါသည် ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေပြီး မြနု ကျောင်းဆက်နေဖို့ တိုက်တွန်းသလို အစ်ကို ဘုန်းကျော်ကလည်း မြနုကို ရွာပြန်မထည့်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သားသမီး တစ်ယောက်မှ တွယ်တာစရာ မကျန်ခဲ့သော အစ်ကို မုဆိုးဖို ကလေးကို မြနု တစ်ခါတစ်ရံ သနားလွန်းပြီး တစ်ခါတစ်ရံ အရက်မူးလွန်နေသည့်အခါများ တွင် တော့ စိတ်ညစ်ညူးမိတတ်သည် ။

အမှန်မှာ တော့ အစ်ကိုဘုန်းကျော်က နှမကို မိန်းမထက် ပိုချစ်သည် ။ ဒါကို ညိုနွဲ့ကလည်း ကျေနပ်ရှာသည် ။ ကျေနပ်ရမည်လေ၊ သူက ဘုန်းကျော်ကို တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့ရသူကိုး။ ဘုန်းကျော် တကယ်ချစ်သည်

က ရွာက ကွမ်းတောင်ကို ခင်ထား၊ ခင်ထားနှင့် ဘုန်းကျော်က ချစ်သူ
တွေ ဖြစ်သည်။ ။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ခင်ထားက ဖခင်ဖြစ်သူကို တုန်
နေအောင်ကြောက်ရသည်။ ။ ခင်ထားအဖေ အရီးစံလှက သူ့သမီး ခင်
ထားကို ဘုန်းကျော်နှင့် မတန်ဟု အခွင့်ရတိုင်း ဓားကြိမ်း ကြိမ်းသည်။ ။
ဘုန်းကျော်တို့ မိသားစုက ထန်းသမားမျိုးရိုး သိပ်အချောင်လည်ကြီးထဲ
က မဟုတ်။ အရီးစံလှတို့ က ရွာမျက်နှာဖုံး တောသူဌေးတွေ။ တစ်ဦးတည်း
သောသမီး ခင်ထားကို အိမ်မှာ နေရင်းပင် ဒေါင်းဘယက်နှင့် ပွတ်
လုံးလက်ကောက်နှင့် ကြော့နေအောင်ထားသည်။ ။ ခင်ထားကလည်း
တောသူပေမင့် ယဉ်စစ်နှင့် မျက်နှာအသွင်အပြင်ကလှပြီး နန်းဆန်သည်။ ။
ကိုယ်နေဟန်သွယ်သွယ်လှလှနှင့် အသားဝါပြီး တံကောက်ခွက်ရောက်
အောင် ရှည်သောဆံပင်တို့ ကို မြို့သူလို ဖွတ်မြီးထိုး (ကျစ်ဆံမြီး)
ထားလေ့ရှိသည်။ ။ ဘုန်းကျော်နှင့် ခင်ထားက လက်ပွန်းတတီး မနေကြ
ပေမင့် ရှင်ပြုရဟန်းခံလိုမျိုး၊ တောဘုရားပွဲတို့လိုမျိုးမှာ မနီးမဝေးမှ မျက်
ဝန်းများကို ခင်ထား ကြာကြာရင်မဆိုင်ရဲ၊ ရင်ဖိုလှသည်။ ။ မကြာခင်
တောဓလေ့ ကာလသား ကာလသမီးတို့ ကြားနေအကျိုးဆောင်မှုနှင့် ဘုန်း
ကျော်နှင့် ခင်ထားတို့ သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားသည်။ ။ သမီးရည်းစား
သက်တမ်း တစ်နှစ်လောက်အတွင်း လေးငါးခါလောက်သာ အပြေးအလွှား
စကား တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောခွင့်ရပြီး အရီးစံလှ သိသွားသဖြင့် ခင်ထား
အနေပိုကျုံ့သွားပြီး ဘုန်းကျော် အဖေ အရီးစိုးနှင့် အရီးစံလှတို့ တုတ်တပြက်
ဓားတပြက် ဖြစ်ကြသည်။ ။ အရီးစိုးက ထန်းရည်မူးမူးနှင့် သူ့သားကို
သိုက်သမားဟု ပြောရပါမည်လားဟု အရီးစံလှကို သတ်မည် တကဲကဲ လုပ်၏။
အရီးစံလှကလည်း တောသူဌေးပီပီ ငွေနှင့်ပေါက်ပြီး လူမိုက်ငှားကာ ဘုန်း
ကျော်တို့ သားအဖကို ဒုက္ခပေးမည်ဟူသော ကောလဟာလတွေ ထွက်နေ၏။
သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ ဘုန်းကျော်

တို့ မိသားစုကိုလည်း ရွာမှ ချစ်ခင်သူများ သဖြင့် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိ။
ဘုန်းကျော် ချက်ကောင်းရသည့်နေ့ ခင်ထားကို အမိအရခိုးရန်ပြင်သည်
။ ခင်ထားက ဘုန်းကျော်နောက် မလိုက်၊ အဖေ့ကို ပစ်မထားရက်ဟု ဆို
ကာ ငြင်းလိုက်သဖြင့် ဘုန်းကျော်က စိတ်နာပြီး ပြန်ခဲ့သည် ။ မကြာခင်
ရွာထဲမှ ညိုနွဲ့နှင့် ဘုန်းကျော်တို့ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူ
မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဘုန်းကျော် ရွာမှ ထွက်သွားသည် မှာ ညိုနွဲ့နှင့် ဘုန်း
ကျော် အိမ်ထောင်သက် ၅ နှစ်ကျော် ညိုနွဲ့ဆုံးသည့် ယခုအချိန်အထိ ဖြ
စ်သည် ။ ဘုန်းကျော်တို့ မြို့ရောက်၍ ၃နှစ် ပြည့်ချိန်တွင် ခင်ထားအဖေ
အရီးစုံလှ အနိစ္စရောက် သဖြင့် ခင်ထားအစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နှင့် အိ
မ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ အတူနေကြောင်း ကြားရသည် ။ အမေဆုံးတုန်းက
ဘုန်းကျော်တို့ ရန်ကုန်ပြန်သွားမှ ခင်ထား သတင်းလာမေးကြောင်း အ
ဖေ ရန်ကုန်လာစဉ်ကပြောတော့ မြနုကသာ စိတ်ဝင်စားပြီး ဘုန်းကျော်
က မတုန်မလှုပ်။

* * * * *

နံနက် ၆ နာရီထိုးပြီးစတွင် ညောင်ဦးကားဂိတ်သို့ ကားဝင်သည် ။ ခ
ရီးသည် များ နှင့်အတူ မြနုတို့ မောင်နှမ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့်
ဆင်းခဲ့ကြရင်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နှစ်အတန်ကြာ ကင်းကွာ နေသော မြနု
အတွက် အနည်းငယ် ဆန်းသစ်နေသယောင် ခံစားရသည် ။

“အစ်ကိုရေ၊ ဘုန်းစဉ်ဂိတ်ကို တန်းသွားစို့”

ညောင်ဦးကားဂိတ်မှ သူတို့ ရွာသို့ သွားရန်အတွက် ကားဂိတ်က
လေးတစ်ခုသို့ သွားရဦးမည် ဖြစ်သည် ။ ထိုဂိတ်ကို ဘုန်းစဉ်ဂိတ်ဟု ခေါ်
ပြီး ဘုန်းစဉ်ဂိတ်မှ ရွာသို့ ကားဖြင့် တစ်ဆင့်သွားရဦးမည်မို့ မြနု စိတ်
စောနေသည် ။

“နေပါဦးဟ နင်ကလည်း မုန့်လေးဘာလေးစားပြီး ညောင်ဦးဈေးထဲ တစ်ပတ်လောက် ပတ်လိုက်ပါဦးလား၊ ကားဂိတ်မှာ အကြာကြီး သွားစောင့်နေရမယ့်အတူတူ”

“စောင့်မယ်တော်၊ ဘုန်းစဉ်ဂိတ်ကို မြင်းလှည်းနဲ့ သွားရဦးမှာ ၊ ကျုပ်က ရွာနဲ့ နီးလေ ကောင်း လေပဲ”

“အဖြစ်က သည်းလိုက်တာ၊ ညည်းသဘော ညည်းသဘော”

သို့နှင့် မြင်းလှည်းဖြင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ရွာသွားမည့်ကားဂိတ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ ရောက်သောအချိန်က ခုနစ်နာရီခန့်သာ ရှိသေးသဖြင့် ရွာမှ ကားပင်မလာသေး။ သူတို့ နေသော ညောင်ဦးမြို့နယ် ငါးသရောက်ကျေးရွာအုပ်စုရှိ ရွာကလေးဆီမှ တစ်စီးတည်းသော ကားကြီးမှာ မနက် ၅နာရီတွင် ရွာမှ ထွက် လာပြီး ၈နာရီခန့်မှ ညောင်ဦးသို့ရောက်ကာ လူဆင်း ပစ္စည်းချနှင့် ဂိတ်ရောက်သော် ရွာသို့သွားမည့် ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်နှင့် ခရီးသည် တွေကိုစောင့်ပြီး မွန်းတည့်မှ ရွာပြန်ကာ ညနေစောင်းမှ သူတို့ ရွာကလေးသို့ ရောက်လေ့ရှိ၏။

“ငါပြောတယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အကြာကြီးစောင့်နေရဦးမှာ ၊ ပစ္စည်းတွေ အပ်ထားပြီး မြင်းလှည်းငှား၊ ရွှေစည်းခုံဘုရားသွားဖူးတောင် အေးအေးလေး မီသေးတယ်”

“အစ်ကိုကရော ဖူးမှာ မို့လား”

“နင်သွားဖူးလေ၊ ငါ ဒီနားမှာ ပဲ စောင့်မယ်”

“ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းတော့ သွားချင်ပေါင်”

“ဒါဆိုလည်း ဈေးဘက်ဆက်သွားပြီး တစ်ခုခုသွားစားမယ်၊ လာ... ပြီးတော့မှ သည် ပြန်လာ တာပေါ့”

သို့နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ညောင်ဦးဈေးထဲသွားပြီး မုန့်တီစားကြသည်။ သူတို့ မောင်နှမ မုန့်တီစားနေစဉ်...

“ဟေ့... မြနု... မြနု မဟုတ်လား၊ ဟယ်တော့ ကိုကြီးဘုန်းကျော်ရော ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးပျံ လာကြတာလား။”

အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြနုနှင့် ကျောင်းနေဖက် ရွာထဲမှ မိစ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟယ်... မိစ် ဝမ်းသာလိုက်တာအေ၊ ဟုတ်တယ် ငါတို့ ဘုန်းကြီးပျံ လာကြတာ၊ ညည်းရော ညောင်ဦး ဘယ်ဘုန်းကရောက်လဲ၊ ကနေ့ ရွာပြန်မှာ လား။”

“ပြန်မှာ ၊ ငါ မနေ့ကတည်းကလာတာ၊ ညက ညောင်ဦးမှာ အိပ်တယ်၊ ဈေးဝယ်လာတာအေ၊ ဒီကဆွဲတာနဲ့ တစ်ည နေလိုက်တာ၊ ကနေ့ ရွာကားနဲ့ ပြန်မှာ ”

“အတော်ပဲ အဖော်ရပြီ၊ ကားက ရောက်တောင် မရောက်သေးဘူးအေ”

“ရောက်လည်း အစောကြီးရှိသေးတာ၊ ကားက နေ့လယ် တစ်နာရီလောက်မှ ထွက်မှာ အေ၊ လုပ်မနေနဲ့ ကောင်မ ညည်း ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျုပ်အစ်မအိမ်ကို၊ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးမှ ကားဆီ ပြန်မယ်”

“အေး ကောင်းတယ် မိစ်၊ မြနုကို ခေါ်သွား၊ ငါ ဟိုနား သည် နား လျှောက်လည်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကားဂိတ်မှာ စောင့်မယ်၊ ငါ့မတွေ့ရင် ဘုရားတန်ဆောင်းကလေးထဲမှာ ကြည့် ဟုတ်လား။”

မြနု သူ့အစ်ကိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ။ ဘုန်းကျော်က ထွက်ပေါက် တွေ့သွားသည့် ပုံဖြင့် မုန့်တီ သုတ်သုတ်စားပြီး တက်ကြွစွာ နှမ

နားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

မြနုတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း တစ်မနက်လုံးစကားတွေပြော မကုန်နိုင်အောင် ရှိကြ သည်။ ။

“ဘုန်းကြီးပျံကအေ လွှတ်ကိုစည်မှာ ၊ ရွာမှာ ဘုန်းကြီးဦးကောက ယောက်ျားလေးတွေကို သိုင်းနင်းပြာသာဒ်ကြီးဆောက်ပြီး သိုင်းနင်းပူ ဇော်ဖို့ သိုင်းဆရာ ခေါ်သင်နေတာအေ၊ ညကျ ညည်းမြင်ရပါလိမ့်မယ်၊ တော်ချက်အေ၊ မိန်းကလေးတွေလည်း အယောက်လေးဆယ်ကျော် လောက် ရှိတယ်၊ နှစ်သုတ်ခွဲပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်စီနဲ့ လှေလှော်ယိမ်းတိုက် နေကြတာ၊ ကရဝိက်ဖောင်နဲ့ ဆရာတော့် ဈာပနကို ပူဇော်မလို့ ”

“ကရဝိက်ဖောင်ကြီးလည်း ရှိတာပေါ့”

“ရှိတာပေါ့အေ၊ ကရဝိက်ဖောင်ကြီးရော၊ သိုင်းနင်းပြာသာဒ်ကြီးရော ၊ ညောင်ဦးက ဆရာတွေ လာလုပ်နေတာအေ လှလိုက်တာ ဖိတ်ဖိတ်ကို လက်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ တစ်သက် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေါင်တော်၊ ရွာထဲ မှာ လည်း တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ပဲ”

“ဒီနှစ် မြေပဲတွေလည်း တအားအောင်ကြပဲဆို”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆရာတော် ကုသိုလ်ပဲအေ၊ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် ရေမရလို့ ကျုပ်တို့ ရွာပဲ မအောင်ကြတာ။ သည် နှစ်မှ အေ ဆရာတော် ဘုန်းကြီးပျံ စည်ဖို့ ဖြစ်လာတာ ဆရာတော် တန်ခိုးပဲတော့်၊ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း မြေ ပဲတွေအောင်ပြီး ပေါဌေးဖြစ်နေတော့ လွှတ်ကို လှူနေကြတော့တာပဲ အေ”

“ငါက ဘုရားပွဲတုန်းကတည်းက လာချင်တာ၊ အမေ မရှိတော့ ဘယ် လိုနေမှန်း မသိတာနဲ့ မလာဖြစ်တာ၊ ငါ့အစ်ကိုကလည်း အေ မမညိုနဲ့

သေပြီးကတည်းက အရက်ချည်း ဖိသောက်နေတော့တာ၊ သူနဲ့ လည်း ခရီးမသွားချင်တာ ပါတယ်အေ့၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းမှ လည်း မလာရဲတာ”

“ကြားပါအေ ကြားပါ၊ သူ့ခမျာလည်း သနားစရာကြီးပါအေ၊ ကျုပ်တို့က ဇာတ်ကြောင်း သိတွေဟာကို”

အဲဒါ ထားပါ အေ၊ အငြိမ့်လည်း သွင်းမလို့ ဆို”

“အငြိမ့်တောင်မကဘူးအေ၊ ဇာတ်ပါသွင်းမှာ ၊ အငြိမ့်က တစ်ည၊ ဇာတ်ကတစ်ည၊ ဧယင်ကျူးဖို့ မင်းသမီးက သတ်သတ်ငှားထားတာတဲ့ ၊ ညည်းအေ အဲဒါတွေကပဲ ကုန်ကျစရိတ် နည်းမှတ်လို့ ၊ ဦးကောတို့ လွှတ်ကြနေတာတော့”

ဝမ်းပန်းတသာနှင့် အားရပါးရကြီးပြောနေသော မိစ်ကိုကြည့်ကာ မြနုဆီသို့ပါ အပျော်တချို့ ကူးစက်လာသလို ရှိသည် ။

ဦးကောဆိုသည့် ဘုန်းဘုန်းကား ဆရာတော်ကြီး၏ သားတပည့်တွေထဲမှ အငယ်ဆုံးနှင့် အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်သော ပခုက္ကူစနစ်သစ်ပုထိုးတိုက်မှ ကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော် ဦးကောသလ္လ ဖြစ်သည် ။ ရွာထဲတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ပီသစွာ တစ်ရွာလုံးအပေါ် ဩဇာညောင်းသည် ။ ဦးကောက ဒါဆိုလျှင် ဒါပဲဖြစ်ပြီး ယခုလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘုန်းကြီးပျံတွင် ဦးကော၏ တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်သာဖြစ်ကာ တစ်ရွာလုံး ညီညွတ်ပေါင်းစည်းကာ ဘုန်းကြီးပျံ စည်ကားရေးကိုသာဦးတည်နေကြ၏။ ကံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အစွမ်းအစနှင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ ကလည်း တစ်ရွာလုံး ဆပ်၍ ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။ မြနုတို့ ဘိုးဘွားမိဘကအစ မြနုတို့ ၊ ဘုန်းကျော်တို့ အထိ ဆရာတော်ကျေးဇူးအရိပ်အောက်က မလွတ်။ မြနုတို့ တစ်ရွာတင်မက မြနုတို့ အပို

င် ၁၂ ရွာလုံး ဆရာတော်အရိပ်အောက်က မလွတ်။

ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာအကြောင်းကို မျိုးဆက်သုံးဆက်ထိ အောင် ပြောကြားသိရှိလာခဲ့ရသော မြန်တို့ အသိတရားထဲတွင် ကား ယခင်က ကျောက်ပြင်ကဲ့သို့သော အလားသဏ္ဌာန်ရှိသော ကုန်းကမူသေးသေးကလေးပေါ်တွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော အရှင်စန္ဒိမာ၏ ကျောင်း သင်္ခမ်းကလေးပတ်လည်တွင် ချိုင့်ဝှမ်းအချို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထန်းတောများ ရှိနေပြီး ထို ထန်းတောထဲမှ ကလေးသူငယ်များ နှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ယာတောကိုင်းတောထဲမှ ယာသမား ကိုင်းသမားများ ၏ ကလေးသူငယ်များကို ဆရာတော်က သူ၏ ကျောင်းကလေးသို့ခေါ်ကာ သင်ပုန်းကြီးမှ စ၍ နှစ်စောင်တွဲ၊ မင်္ဂလာသုတ် စသည် ဖြင့် သင်ပေး၏။ ကလေးတွေ စာအံ့နေဆဲဝယ် ဆရာတော်က ကပ္ပိယတစ်ယောက်ကို ဝါးဖြာခိုင်းကာ နှီးများ ထန်းလက်များ ဖြင့် တောင်းကလေးတွေ ရက်နေသည် ဆို၏။ နေ့လယ် စာသင်ပြီး ညနေ နေချိုချိန်တွင် ကလေးကြီးများကို မြေပိုရှိသည့်နေရာများမှ သူရက်ပေးထားသော တောင်းကလေးတွေဖြင့် တစ်နေ့ ဆယ့်နှစ်ခေါက် စသည် သတ်မှတ်ပြီး မြေသယ်ကာ ကျောင်းဝင်းကလေးကို ဖို့ စေသည် ။ မြန်တို့ ဘကြီးတွေ၊ မြန်တို့ အဖေတွေ ငယ်ငယ်က ဖို့ ခဲ့သော မြေနေရာကလေးသည် တစ်စတစ်စ ကျယ်ဝန်းလာခဲ့သည် ။ မြေကျယ်သလောက် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူတွေကိုပါ တဖြည်းဖြည်းခေါ်ပြီး သင်လာခဲ့သော အဝန်းအဝိုင်းသည် မျိုးဆက်နှစ်ဆက်မျှ ရှိသောအခါ ကြီးမားသည် ထက် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာကာ ဆရာတော်၏ ထန်းလက်ကျောင်းကလေးသည် လည်း တပည့် အဆက်ဆက်ကြောင့် ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ဖြစ်လာပေမည့် ဆရာတော်ကတော့ ထိုစာသင် စာချသည့် အလုပ်ကို သက်တော်ခုနစ်ဆယ်ကျော်၍ အိုမင်းမစွမ်းရှိမှ ပင် ရပ်တော်မူသဖြင့် မြန်တို့၊ ဘုန်းကျော်တို့ ၊

မိစ္ဆာတို့ ပင် ဆရာတော်ကျောင်းထွက် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ယခု ဆရာတော် ပျံလွန်ချိန်တွင် ကား သက်တော် ၈၇ ၊ ဝါတော် ၆၇ ရှိပေပြီ။ ဆရာတော်ကျောင်းမှ စပြီး စာအံသွားသော မြောက်ကုန်း၊ သန္ဓေပင်၊ ကြို့ကြိုင်း၊ မယ်ဝတီး၊ ပြာပုံ၊ တဲမ၊ ဆည်၊ ခက်လန်းကန်၊ ထဲကုန်း၊ ဆင်သားမွေး၊ ကုလားတဲ စသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ဒကာ၊ ဒကာမများ သည် ထိုရွာများတွင် သာမက အချို့ပညာတတ်ကြီးများ ဘဝဖြင့် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ ညောင်ဦး၊ ဘိုကလေး၊ မော်လမြိုင် စသည့် မြို့များ သို့ ရောက်နေကြသော်လည်း ယခု ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို အရောက်လာကြခြင်းဖြင့် ဆရာတော်အား ပူဇော်ရန် အသင့်ရှိကြသည်။

ရွာနားရောက်လေ မြနု ရင်တွေ့ခုန် လာလေဖြစ်သည် ။ ဘုန်းကျော်က ကားအမိုးပေါ်မှာ မိုး မူးပြီးများ ကျမလားလို့ ပူရသည် ကတစ်ဖက်၊ ညောင်ဦးမှ နေ၍ သည် ရွာစဉ်တစ်လျှောက်မောင်းသည့် ကားကြီးတွေက အတက်ရခက်သည့် ကုန်တင်လော်လီကားကြီးတွေ ဖြစ်သည် ။ ကုန်တွေ အရင်တင်ပြီး ကုန်တွေပေါ်က လူက တက်ထိုင်ကာ အမိုးသံကိုင်းတွေကို အားပြုကိုင်သူကိုင်၊ ထိုအမိုးပေါ် ထိုင်သူကထိုင်နှင့် လမ်းကလည်း ကြမ်းလွန်းလှသဖြင့် ကားမှာ ဘယ်ညာလူးပြီး တဂျိမ်းဂျိမ်း ဖြစ်နေသည် ။ မနက်က မိစ္ဆာနှင့် မြနု ကားဂိတ်ရောက်တော့ ဘုန်းကျော်မှာ ထုံးစံအတိုင်းမူးပြီး ဘုရားတန်ဆောင်းရုံကလေးအတွင်း အိပ်ပျော်နေသည် ။ ကားရောက် လာပြီး ခရီးသည် တွေဆင်း၊ ကုန်တွေတင်ပြီးတော့မှ သူ့ကိုနှိုးကာ ကုန်တွေပေါ် တက်ခိုင်းရသည် ။ နောက်ထပ် လူတွေတက်တော့ ဘုန်းကျော် အလယ်ရောက်သွားပြီး အားလုံးက ရွာစဉ် တစ်လျှောက်က မျက်နှာသိတွေမို့ မြနု သူ့အစ်ကိုကိုအပ်ပြီး မိစ္ဆာနှင့် နှစ်ယောက် ရှေ့ခန်းမှာ စီးခဲ့ရသည် ။ မိစ္ဆာ ရွာမှ လာကတည်းက ပြန်မည့်ရက်အတွက်

ပါ ကားရှေ့ခန်းကို ဒရိုင်ဘာနှင့် ပြောပြီး နေရာဦးထားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

“ကိုရင်ဘုန်းကျော်ကြီးက မြို့မှာ ဆိုလည်း သည် လိုပဲ အမြဲမှူးနေ ရောလားအေ” မိစ္ဆာက မြနုကို မေးလိုက်သည်။ ။

“မှူးတော့ မှူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညနေမှ မှူးတာအေ့၊ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ အချိန်ကျ သူသောက်ချင်လို့ လည်း မရဘူးလေ၊ သူ့အလုပ်က ကားမောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်လားအေ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဆရာကားကို မောင်းရတာ၊ ညနေ ပြန်လာလို့ ကားဝင်ထားခဲ့ပြီးပြီ ဆိုရင်တော့ တန်းသောက်တော့တာပဲ၊ အခုကျတော့ အလုပ်ခွင့်ယူထားတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ နေ့ရောညရောပေါ့အေ့၊ ပြီးတော့ သူက ရွာကိုမပြန်ချင်ဘူးအေ့၊ ဘုန်းကြီးပျံ မို့လို့ သာ၊ ငါ့လည်း ပို့ရတာမို့ လိုက်ခဲ့တာ”

“ခင်ထားကတော့ ညည်းအစ်ကိုကို စိတ်ကုန်ရှာပုံ မပေါ်ဘူးနော် မြနု ၊ ကိုရင် ဘုန်းကျော်သာ အကွက်မြင်လို့ ကတော့ သည် ပွဲက ချက်ကောင်းပဲအေ့”

“တော်စမ်းပါ မိစ္ဆာရယ်၊ ငါ့အစ်ကို မုဆိုးဖို၊ သူက အပျို၊ ချမ်းကလည်း ချမ်းသာသေး ယူမလားတော့၊ အရင်ကတောင် မယူခဲ့တာ ခုသာဆို တော့မပေါ့”

“သူ့အခြေအနေက အရင်ကနဲ့ မှ မတူတာအေ့၊ အရင်က အရီးစံလှ ကို ကြောက်လည်း ကြောက်ရ၊ ညှာလည်း ညှာရနဲ့ ကိုး၊ အခု သူ့အိမ်မှာ သူဘုရင်အေ့၊ ဘယ်သူ့မှ ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ရည်းစားသန်လည်း မရှိ၊ အနေအထိုင်ကလည်း လွတ်တော်တာ၊ မျက်နှာကြောက တင်းလို့ ဘယ် ကာလသားမှ မကပ်ရဲဘူးတော့၊ ရွာထဲက လူကြီးတွေကလည်း သူ့ဆို အ ကုန်ချစ်တာ၊ ကျောင်းမှာ လည်း သူက ပစ္စည်းလေးပါးဒကာမို့ ဆရာ တော်တွေကို ကြောက်တာနဲ့ သူ့ဘယ်သူမှ မစဝံ့ဘူးတော့၊ ညည်း အစ်ကို

သာ သတ္တိရှိလို့ ကတော့”

“အောင်မလေးတော် ဝေးသေး၊ သူက မမခင်ထားကို စိတ်နာနေတာ၊ အခုတစ်ခါ မုဆိုးဖိုတောင် ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ ရှက်ကလည်း ရှက်၊ ရွာမှာ ထန်းရည်တောင် မသောက်ဖူးတဲ့ လူက အရက်သမားလည်း ဖြစ် လာပြန်ဆိုတော့ ပိုတောင် ရင်မဆိုင်ဝံ့ဦးမှာ၊ ကျုပ်အစ်ကိုအကြောင်း ကျုပ် သိပါတော်၊ ညည်းမယုံ ကြည့်နေ၊ ဆရာတော်အလောင်းတောင် မ နည်းသွားဖူးခိုင်းရမှာ ”

“ညည်းအစ်ကို အပြင်မထွက်လို့ ကတော့ မသိဘူး၊ အခု ခင်ထားက တော့ ကျောင်းဆွမ်းပို့ တစ်နေ့ တစ်ခေါက် မှန်မှန်ရောက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ အခု ဘုန်းကြီးပျံမှာ ဆရာတော်အရိုးဂူကို သူ့အဖေ၊ အမေနာမည်နဲ့ တစ် ယောက်တည်းလှူဖို့ စာရင်းပေးပြီးသားတော့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့ လည်း အမေ့အတွက်ဘာလှူဖို့ စိတ်ကူး ထားလဲ မသိဘူး၊ ရွာရောက်ခါနီးလေ အမေ့ကို လွမ်းလေပဲအေ”

မြနုစကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ။ ယ ခင်က လှည်းလမ်း ကြောင်းတစ်လျှောက် ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်ကာလာသည် ကို စာဆိုလို့ ဖွဲ့ခဲ့သည် ကို ယခု ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ် အရ ကားလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်တက် နေတာကို မွေးပွလက်ကိုင်ပုဝါနှင့် နှာခေါင်းကိုအုပ်ကာ ကာကွယ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ပိုမို၍ အညာပီသလာ သော လမ်းဘေးဝဲယာနှင့် အဝေးမြ င်ကွင်းများက ယှက်ဖျာအုပ်မိုးထားသော အကိုင်းအခက်အရွက် စိမ်းစိမ်းများ ၊ ပင်စည်ထွားထွားနှင့် တမာပင် ထနောင်းပင်များ ၊ ကုန်း ခေါင်ခေါင် ကျောက်စရစ်မြေ မိုးနည်းရေရှားအရပ်မှာ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်သထက်မြင့်ပြီး တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ရှင်သန်နေသော ထန်း

တောများကို ငေးလာရင်းမှ ရွာထိပ်ကို ရောက်လာသည်။ ကားစက်မသတ်ခင်ပင် ရွာအဝင် ထန်းတောအစပ်မှ အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးကို ကားပေါ်မှ အထင်းသား လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“အမေ ...”

မြနုနှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားပြီး ကားရပ်သည် နှင့် ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ခုန်ဆင်းမိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“မိစံ ... အစ်ကိုကို လိုက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်၊ ငါ သွားနှင့်ပြီ”

ဆိုပြီး မြနု လက်ဆွဲအိတ်ကိုလွယ်ပြီး ယာခရီးအတိုင်းပြေးပြီး သူတို့ထန်းတောဆီ သုတ်ခြေ တင်ခဲ့သည်။ ရွာထိပ်ကို မျက်နှာလှည့်ထားသော အမေအုတ်ဂူဖြူဖြူသည် မြနုကို ကြိုနေသည့်ဟန် ရှိ သည်။

ဒေါ်သိန်းမြ

.....နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

“အမေရေ သမီး လာပြီလေ၊ အမေ ... မြနု ပြန် လာပြီ အမေရ”

အမေအုတ်ဂူဖြူဖြူ၏ ဦးထိပ်မျက်နှာဝကို နဖူးနှင့်ထိ၍ မြနု တရှိုက်မက်မက်ငိုကြွေးနေမိသည်။ တစ်ခဏအကြာ၌ မြနု၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်စုံ ကျ လာပြီး ...

“လာဟ ... မြနု၊ အိမ်မှာ အဖေတို့ စောင့်နေကြပြီ၊ ကျော်ဌေးနဲ့ ညွန့်စိန်တောင်အိတ်တွေ လာသယ်သွားကြပြီ၊ လာ ... သွားစို့”

ဟူသော အသံကြားမှ မြနု မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် နှမ၏ ...

အိတ်များကို သယ်သွားကြသော ညွန့်စိန်နှင့် ကျော်ဌေးတို့ ကို ထန်း

တောအစပ်မှာ လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့ လည်း အမေ့အုတ်ဂူနားမှာ နှမ
လေး၏ ခံစားမှုကို မကြည့်လည်း မကြည့်ရက်၊ မချော့လည်း မချော့တ
တ်၍ တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းညင်းစွာကျောပေးပြီး သွားနေကြသည်။ ။

“နေဦးတော့၊ အမေ့ကို ကန်တော့ဦးမယ်”

မြနုက အမေ့ဂူကို ကန်တော့တော့ ဘုန်းကျော်ကပါ ထိုင်ဦးချသည်။ ။
မိစ္ဆာက မြနုနားလာ၍ လက်တွဲကာ ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ။
ရွာစည်းရိုးအတွင်း ရေတွင်းကုန်းနားအရောက်တွင် တော့ ဘုန်းကျော်
၏ ‘ဟာ’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ မြနုနှင့် မိစ္ဆာကို ဖြတ်ကျော်တတ်ကာ ရွာ
ထဲ ကသုတ်ကရက်နှင့် အပြေးအလွှားဝင်သွားပုံကြောင့် မြနု ရုတ်တရ
က် ကြောင်သွားသည်။ ။

“အိမ်နားရောက်ခါနီးမှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ငါ့တောင် မစောင့်တော့
ဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါး ဝေးကွာလာခဲ့
သော ရွာစည်းရိုးအတွင်း မပြောင်းမလဲ နဂိုမြင်ကွင်းအတိုင်း ရှိနေသေး
သော ထနောင်းပင်အိုကြီးနှင့် ရေတွင်းကုန်းကလေးကို ဝေ့ဝဲ၍ အကြည့်
တွင် ထနောင်းပင်အောက်မှ အရိပ်တစ်ခုကို သူ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသ
ည်။ ။

“ဟင်... မမခင်ထား”

ရှားရောင်ဖြောင်ပေါ်တွင် အဝါနုရောင် ပန်းပွင့်ကျဲကျဲများ ဖောက်
ထားသော ထဘီ၊ အင်္ကျီလက်ရှည်ရင်စေ့ အသားရောင်နှင့် ပန်းပေါ်တွင်
တဘက်အညိုပျော့တစ်ထည် တင်ထားသော ခင်ထားကို နဂိုကအတိုင်း
သွယ်လျလျနှင့် မပြောင်းမလဲ လှနေဆဲအတိုင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ခင်
ထားက ထနောင်းပင်ရိပ်အောက်မှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေရင်းမှ အနီး

ရောက်လာသော သူတို့ ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ။

“မြနုနဲ့ မိစံ ညောင်ဦးမှာ တွေ့လာကြတာလား။”

ဆိုတော့ မြနုက ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ဖြေပြီး မိစံကတော့...

“မမခင်ထား ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်တော့...

“ကျောင်းကလာတာပါ။ ဒီအချိန် ရွာကားဆိုက်နေကျဆိုတော့ ဘယ်သူတွေများ ပါလာမလဲလို့ ရပ်ကြည့်နေတာပါ။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။”

ခင်ထား၏ အဖြေက အကာအကွယ်တစ်ခုခုကိုယူ၍ ဣန္ဒြေဆည်ထားမှန်းမိစံက သိလိုက်သည်။ ။ မြနုက...

“မမခင်ထား၊ နေကောင်းတယ်နော်”

ဆိုတော့...

“ကောင်းပါတယ် မြနုရယ်၊ ငါ့ညီမရော မြို့မှာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား။”

“ပြေပါတယ် မမခင်ထား၊ အမေဆုံးတုန်းက ရွာပြန်မရောက်လိုက်တာပဲ စိတ်မကောင်းတာ”

“ဖြစ်ပြီးတာလည်း ပြီးပြီပဲကွယ်၊ ပြန်ပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ မြနုတို့ ကမှ အဖေ တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ မမခင်ထား ဆို တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနဲ့ သည် လို နေရတာပဲ”

မြနု ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသေးခင်မှာ ပင် ခင်ထားက

...

“ကဲ... သွားကြတော့၊ သွားကြတော့၊ အိမ်က မျှော်လှရော့မယ်၊ မြနု

လည်း မမခင်ထားတို့ အိမ်အလည်လာဦးလေ။ ရွာမှာ လည်း တို့ ရွာသားတွေ အတော်ပြန်ရောက်နေကြပြီ။ ဆရာတော့် ဘုန်းကြီးပျံကို တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရောက်လာတဲ့ သူတွေ မနည်းဘူး။ တစ်ရွာလုံးက ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားဖက်တွေ၊ ကျောင်းနေဖက်တွေကို ပြန်တွေ့ကြရလို့ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ညဆို လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းနဲ့ တော်တော် အိပ်ရာမဝင်နိုင်ကြဘူး ၊ နေ့တိုင်း ကားဆိုက်ချိန်ဆို တစ်ပိုင်းမဟုတ် တစ်ပိုင်းက ရွာသားဟောင်းတွေ ပါလာကြတာပဲ။ မြေနုတို့ လာတာ နောက်တောင်ကျသေးတယ်”

မြေနုမှာ ခင်ထားကိုမြင်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ရပြန်သည် ။

မိစ္ဆာကတော့ ခင်ထားနှင့်လှမ်းလာသည် နှင့်...

“ဟေ့ကောင်မ ငါမပြောလား”

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပါ ပါအကြည့်နှင့် မြေနုကို မျက်စတစ်ချက်ပစ်ပြသော်လည်း မြေနုကတော့ လေယူလေသိမ်းရော အနေအထိုင်ပါ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသော ခင်ထားအပေါ် အထင်မသေးဝံ့ပါ။ ပြီးတော့ သူက နဂိုကတည်းက ခင်ထားကို ချစ်ခင်ခဲ့သူ၊ ခင်ထား၏ အလှအပနှင့် လူခြေကို အထင်ကြီးခဲ့သူပင်။

* * * * *

မြေနုတို့ အိမ်မှာ မောင်နှမခုနစ်ယောက် ဆုံကြသည် ။ ဘုန်းကျော်၊ ကျော်ဌေး၊ အစန်း၊ အနွဲ့၊ ညွန့်စိန်၊ ဇော်ဝင်း၊ မြနု။ အညာအိမ်ဝိုင်းကြီးထဲတွင် ကျော်ဌေး၊ အနွဲ့နှင့် ညွန့်စိန်တို့ က သူ့အိမ် ကလေးတွေနှင့်သူနေကြပြီး အစန်းနှင့် ဇော်ဝင်းတို့ လူလွတ်တွေက အဖေနှင့်အတူဆိုပေမဲ့

အားလုံးသည် တစ်ဝိုင်းတည်းနေကြသူတွေမို့ အဖေအိမ်ရှေ့ မြေတလင်း
ထဲမှ ကွပ်ပျစ်ကြီးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ မိကြတော့ အားလုံး၏ ရင်ထဲတွင်
ထုတ်မပြောပေမဲ့ အခါတိုင်းတွင် သားသမီးတွေအလယ်မှာ အကြမ်းခွ
က်ကလေးနှင့်တပြုံးပြုံးရှိနေတတ်သော အမေကို သတိရသည်။ ။ သူတို့
မိသားစုအားလုံး ဆုံကြသောအချိန်သည်

ထိုတစ်ညနေခင်းလေးသာဖြစ်ပြီး ဘုန်းကျော်က ခဏနေတော့လှစ်ခနဲ
ပျောက်သွားကာ မကြာခင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြန်လာကာ အိမ်ထဲဝင်၍ အိ
ပ်လေတော့သည်။ ။ မြန်ကသာ ညနေက မိမိ မှာထားသည့်အတိုင်း
ရေမိုးချိုး ထမင်းစားကာ စကားဝိုင်းဖွဲ့အပြီး မိမိ လာခေါ်သည် နှင့် ဆ
ရာတော့ရုပ်ကလာပ်ကိုဖူးရန် စံကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

တစ်ရွာလုံးက ဘုရားပွဲ ကျင်းပတုန်းကပုံလို အသွားအလာများ စည်
ကားလျက်ရှိသည်။ ။ လ သာညမို့ အိမ်ဝိုင်းတွေတိုင်းမှာ ခပ်ကျဲကျဲ
ခြံစည်းရိုးများ အကြားမှ မြေပဲပုံများ ၊ အညာအိမ်ကလေး များ ၊ တချို့
နေရာများ တွင် လှည်းနွားများကို မြင်နေရပြီး ရွာလယ်လမ်းမကြီးက
ဖြောင့်ဖြူးကာ ကံကျောင်းဘက်ဆီမှ လှော်ကားယိမ်းတိုက်သံများ ၊
သိုင်းနင်းပြာသာဒ်တိုက်သံများက တစ်ချက် တစ်ချက် ရွာထဲသို့ လွင့်ပျံ့၍
လာသည်။ ။

“လာ... မြနု၊ ဆရာတော်ဘုရားရုပ်ကလာပ်ကို အရင်ဆုံး သွားဖူးမ
ယ့်၊ ပြီးတော့ လှော်ကားတိုက်တာ သွားကြည့်ကြမယ်၊ တစ်ရွာလုံးက အ
ပျိုလေးတွေလည်း ကုန်ပြီတော့၊ အားလုံး၏ လှော်ကားယိမ်းထဲပါကြ
တာ၊ အခုနေ အိမ်သွားကြည့်၊ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်
သည် တွေပဲ ကျန်တယ်၊ အဲ ညည်း မမစန်းတို့ ၊ မမခင်ထားတို့လို
အပျိုကြီးတွေကျ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စပေါ့”

“ညည်းကျတော့ကော၊ ဘာမှ မလုပ်ရဘူးလား”

“နေရပါလိမ့်မယ် အားကြီး၊ ကျုပ်က လျှော်ကားယိမ်းအတွက် အဝတ်တွေဝယ်ရချုပ်ရတဲ့ အထဲနေရတာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ညောင်ဦးသွားလို့ ရတာပေါ့၊ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ် ကိုယ့်အလုပ်လည်း လုပ်ရ၊ အဲဒီကိစ္စလည်း လုပ်ရပေါ့”

သူတို့ ပြောရင်းနှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးရုပ်ကလာပ်ထားရာ ယာယီစံကျောင်းသို့ ရောက်လာ ကြသည် ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို မှန်ခေါင်းနှင့် အသေအချာ ကြာရှည်ခံအောင် စီရင်ထားသဖြင့် ခြောက်သွေ့ပါးလျားကာ နဂိုရုပ်ရည်မပျက်ဘဲ ကြည်ညိုဖွယ်အတိရှိနေသည် ။

သက်တော် ၈၃ နှစ် ရှိတော်မူပြီဖြစ်သော ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာကား တစ်ရွာလုံးကို မျိုးဆက်နှစ်ဆက်ကျော် သုံးဆက်နီးပါးအထိ အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာများကို ဖြန့်ဝေလက်ဆင့်ကမ်းကာ တာဝန်ကျေပွန်ပြီးသကာလ ဘုရား၊ ရဟန္တာတို့ သော်မှ ရှောင်လွှဲ၍ မရလေသော အနိစ္စသဘောသို့ လိုက်လျောကာ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူလေပြီ။ မြနု ထိခြင်းငါးပါး ဖြင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီးကို ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ ဝပ်တွားကန်တော့လိုက်သည် ။ ဆရာတော် သည် သာ ဤအရပ်၏ အမိ၊ ဤအရပ်၏ အဖ ဖြစ်သည် ။ မိရင်း ဖရင်း ကွယ်လွန်၍ ပင် ရောက်ခွင့် မသာကြသော မြနုကဲ့သို့ လူအချို့ကိုလည်း ဆရာတော်စွာ ပနတွင် တွေ့ရသည် ။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ဒေသတွင် သာသနာ့တာဝန်၊ လူမှုတာဝန် ကျေလွန်းခဲ့သော ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံးနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသည့် ခရီး ဤမျှစည်းကားသည် ကို မြနု တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် မြင်ရတော့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ အံ့သြရသည် ။

ဆရာတော်စံကျောင်းမှ နေ၍ ဆွမ်းစားကျောင်း အနောက်ဘက်

ဆောင်အတွင်းတွင် ကား ရွာထဲက အပျိုပေါက်များ ဖြစ်သည့် ဝင်းနုတို့ ၊
မြစန်းတို့ ၊ အကြည်လေးတို့ နှင့် ရွယ်တူကလေးတွေ အယောက်လေးငါး
ဆယ်ကို တစ်စုတည်းတွေ့ရသည် ။ လှော်တက်ကိုယ်စီနှင့် မိန်းကလေး
အယောက် နှစ်ဆယ်ကျော်တို့ ၏ အေးငြိမ်းသောအသံနှင့် တညီတညာ
ပြိုင်တူလှော်နေကြသော လှော်ကားယိမ်း ကား ကြည့်၍ ကောင်းလှသ
ည် ။

“ကံကျောင်းတော် မဟာထေရ်... ဆရာတော်ဘုရားကိုလွှာ... ဤန
ယ်ရွာ... တပည့်များ ရယ်မှ .. ရွှေသားရွှေဖောင်က... ရွှေတောင်တမျှနဒီ
ယံ စခန်းကိုလေး... မြန်းကြွဖို့ ... လှော်...”

“နှင်းငွေမှုန်ဖျော်... ရွှေပြည်နန်းကိုလွှာ... ကော်ရော်ကာမှန်းရည်လို့
... စခန်းဆီခု... မြန်းပြီဟု ... သီတာ ရေဇလာခရီးမှာ လေး... ရိုးလေ
လေ့ငြာ...”

“ဘုန်းရောင်ဝေဖြာ... ဆရာထေရ်ရှင်ဘုရားရယ်က... ထက်ရွာနတ်
ဘုံလားတာမို့ ... တပည့် များမှ ... ပူဖြာစို့ လူတကာမို့...
နဒီသာစခန်းမှာ လေး....လွမ်းစိတ်နှင့်ပူ”

“တော်လိုက်တာဟယ်၊ တို့ ရွာက ကလေးတွေ သည် လောက်တော်မ
ယ်မှန်း မသိဘူး၊ ညီနေတာပဲ၊ အသံတွေကလည်း ကောင်းချက်၊ အေးပြီး
ကြည်နေတာပဲ၊ အဲသည် လှော်ကားယိမ်း သီချင်းတွေက ဘယ်သူစပ်
တာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲအေ၊ ဦးကော (ဦးဇင်း ဦးကောသလ္လ) ပေါ့၊ ဒီတစ်ပုဒ်
တည်း မဟုတ်ဘူး ၊ နှစ်ပုဒ် သုံးပုဒ် ရေးထားတာ၊ အခု လှော်ကားယိမ်း
ကလည်း နှစ်ဖွဲ့၊ သည် အဖွဲ့နဲ့ သည် လှေလှော်သံသီ ချင်းပြီးရင် နောက်
တစ်ဖွဲ့နဲ့ နောက်သီချင်းတစ်ပုဒ်တိုက်ဦးမှာ ၊ ညတိုင်း တိုက်ကြတာအေ၊

ညည်း နောက်ညတွေလည်း မြင်ရမှာ ပါ။ လာ... သိုင်းနင်းတာ သွားကြည့်မယ်”

ဆိုပြီး မိစ္ဆာက သူ့ကို တစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြန်၏။ ‘သိုင်းနင်းသည်’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို သူ နားမယဉ်ပါးခဲ့။ တစ်ခါမှ လည်း မကြုံဖူးခဲ့ပါချေ။ စည်းသံဝါးသံနှင့် ဝါးလုံးချင်း ထိခတ်သံ တဖျတ်ဖျတ်ကို အချက်ကျကျ ကြားနေရသော မြင်ကွင်းသို့ မရောက်မီ ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ စိုလက်တောက်ပသော မြစ်မ်းရောင်ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသည့် ကရဝိက် ဖောင်ကြီးကို ပြင်ဆင်နေသည့်နေရာတွင် ခေတ္တရပ်၍ ငေးမောမိနေသေးသည် ။ ပြီးမှ သူတို့ သိုင်းနင်းကကွက် တိုက်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ သည် မှာ လည်း ရွာထဲမှ လူပျိုပေါက်အရွယ် လူငယ်ကလေးတွေ ကုန်လုနီးပါးပင်။

စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်တို အဖြူ၊ ဘောင်းဘီတို ကြက်သွေးရောင်များနှင့် လူအယောက်သုံး ဆယ်ကျော်လောက် ဝါးဆစ်တုတ် ဆင်တူကလေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်၍ တညီတညာတည်း အဆုတ်၊ အတက်၊ အလှမ်း မှန်ကန်ညီညာစွာနှင့် လှုပ်ရှားနေကြသည် မှာ ကြည့်၍ ပင်မဝနိုင်တော့။ သူတို့ ၏ ပခုံးပေါ်မှာ တော့ ဘုံအဆင့်ဆင့်နှင့် အတောင်ငါးဆယ်ခန့်မြင့်သော ပြာသာဒ်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးတွင် ဆရာတော်ရုပ်ကလာပ် တင်ရန် နေရာ၌ အလားတူ သေတ္တာတစ်လုံးကို ယာယီပြင်ထားသည် ။ ပခုံးပေါ်က ပြာသာဒ်အဆင့်ဆင့်ကို လှုပ်လိုက်တိုင်း ငြိမ့်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲနေအောင် ဟန်ချက်ညီညီနှင့် အောက်ခြေမှ ဝါးလုံးတန်းများကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ ပခုံးပေါ် ထမ်းထားရင်းမှ ကျန်လက်တစ်ဖက်မှ တုတ်အကျမှာ ဖြောင်းခနဲအသံ တညီတည်းအထွက်နှင့် ဟန်ချက်ညီညီ အဆုတ် အတက်တို့ မှာ မြနတင် မဟုတ်၊ တစ်ရွာလုံး မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးကြမှာ သေချာသည် ။ သည် သိုင်း နင်းပြာသာဒ်အဖွဲ့၏ ရှေ့တွင် စည်းနှင့်ဝါးကိုကိုင်၍

မျက်နှာချင်းဆိုင် အဆုတ်အတက် သိုင်းကွက် သရုပ်ပြပေးနေသော သိုင်းဆရာ၏ ပညာကလည်း အံ့ဩလေးစားလောက်သည်။ ။

မြနုမျက်စိထဲ ထိုကဲ့သို့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ကျားကျားလျားလျားနှင့် ယောက်ျား ပီပီသသ မြင်ရသော ရွာထဲမှ ကိုယ့်မောင်ငယ်အရွယ် ကလေးတွေကို ကြည့်နေရင်းမှ သူရဲကောင်းကလေးတွေ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသလို ကြက်သီးထအောင် ကြည်နူးမိသည်။ ။

“ဟဲ့ ... မြနု ... ဆရာတော့် ဖူးပြီးပလား။”

သိုင်းနင်းပြာသာဒ်ကို အငေးကောင်းနေစဉ် ပခုက္ကူဦးဇင်း ဦးကောသလ္လ အနီးရောက် လာပြီး မြနုကို မေး၏။ မြနုနှင့် မိမိ နေရာတွင် ထိုင်၍ ဦးဇင်းကို ဦးချလိုက်ပြီး ...

“ဖူးခဲ့ပြီးပါပြီဘုရား၊ မြနုကို လှော်ကားတို့ ၊ သိုင်းနင်းတို့ တိုက်တာတွေ လိုက်ပြနေတာပါ။”

ဟု မိမိက တရိုတသေ ဖြေအပြီးမှာ မြနုက ...

“တပည့်တော်ဖြင့် လှော်ကားသာ ကြားဖူးနားဝရှိတာ၊ သိုင်းနင်းပြာသာဒ်ကတာကို တစ်ခါမှ မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူးလို့ အံ့ဩလိုက်တာအရမ်းပဲ ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ဒီလိုအကွက်စေ့အောင် စီစဉ်နိုင်တာလည်း အတော့်ကို ချီးကျူးဂုဏ်ယူမိပါရဲ့ ဘုရား။”

“သိုင်းနင်းပြာသာဒ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးပျံရဲ့ ကျက်သရေပဲကွဲ့၊ အခု သည် ဘက်ပိုင်းမှာ သိပ်ပြီး မတတ်နိုင်ကြတော့တာက တစ်ကြောင်း၊ သင်တဲ ပြတဲ ပညာရှင်တွေ ရှားပါးသွားတာက တစ်ကြောင်း၊ အချိန်အခါနဲ့ နေရာထိုင်ခင်း ပြဿနာက တစ်ကြောင်းကြောင့် မထည့်ဖြစ်ကြ တော့တာ၊ ငါတောင် ဒီဆရာကြီးကို ရေစကြိုနယ် ဆင်တဲရွာမမှာ

ရှိတယ်ကြားလို့ မနည်းလူလွတ် ရှာခိုင်းပြီး အဲဒီအလေ့အထကို တို့ရွာမှာ ပြန်ဖော်ထုတ်ရတာ၊ တစ်ရွာလုံး မြေပဲတွေအောင်၊ နှမ်းတွေအောင်နဲ့ သည် နှစ်မှ အလှူတွေပေးနိုင်ကြတဲ့ ရွာသားတွေကုသိုလ်နဲ့ ဆရာတော့်ဘုန်းကံ အရှိန်အဝါကြောင့် ပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ နင်အစ်ကို ဘုန်းကျော်ရော လှော်ကားတို့ ၊ သိုင်းနင်းတို့ တိုက်တာ လာမကြည့်ပါလား။ ညနေကတော့ ဆရာတော့်စံကျောင်းကို လာပြီး ပုဆိန်ပေါက် ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားတာ နောက်ထပ်ပေါ်ကို မလာတော့ဘူး။ ညနေဘက်တော့ နေရှိန်က ရှိသေးလို့ ကလေးတွေကို အတိုက်မခိုင်းဘူး၊ ညစာ စားသောက်ပြီးမှပဲ တိုက်ကြတာ၊ အဲသည် ထဲ မပါတဲ့ ကောင်တွေက ဘုန်းကြီးပျံမှာ ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ သန့်ရှင်းရေးကအစ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ၊ ဇာတ်စင်ဆောက်တာ၊ ကိုယ်နိုင်ရာ နိုင်ရာနေရာမှာ ဝင်လုပ်ရတယ်၊ အဲဒါ ဆရာတော့်ကို ကျေးဇူးဆပ်တာ၊ ငွေအလုံးအခဲနဲ့ လှူမှ တန်းမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တာလည်း မြတ်တာပဲ။ နင်တို့ မောင်နှမလည်း နိုင်ရာ နိုင်ရာ ဝင်လုပ်ကြ၊ ကြားလား။”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း မိစ္ဆတာဝန်တွေထဲ ဝင်ပါမယ်လို့ ပြောပြီးသားပါဘုရား”

“အေး... ကောင်းတယ်... နင့်အစ်ကို ကျော်ဌေးတို့ ညွန့်ရီတို့ က ရွာနီးချုပ်စပ်က လာသမျှကို ကျွေးတဲ့ ထမင်းရုံမှာ ဝင်လုပ်ကြတာ၊ အဲ... ဘုန်းကျော်ကိုတော့ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာဝင်လို့ ပြောလိုက် ကြားလား။”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“ကဲ...ကဲ... အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ကြ၊ ပြီးရင် လှော်ကားက မိန်းကလေးတွေ ဘာလိုလဲ သွားကြည့်ချေဦး မိစ္ဆ၊ ငါ ဆရာတော့်စံကျောင်းဘက် သွားဦးမယ်”

ဟု ဆိုပြီး ဦးဇင်း ထွက်သွားသည်။ ။ ဦးဇင်းဟု နှုတ်ကျိုးနေသော ပုဂ္ဂိုလ်က သက်တော် လေးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ပခုက္ကူစာသင်တိုက် တစ်ခုတွင် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မြနုတို့ နှင့် အမျိုးမ ကင်းသည့် သည် ရွာသား ဆရာတော်လက်ရုံးတပည့် တစ်ပါး ဖြစ်၏။

“မနက်ကျရင် ဇာတ်စင်ဆောက်မတဲ့ အေ့၊ သွားရအောင်၊ ဖျာလည်း မဲနှိုက်မှာ ”

ဦးဇင်း ကွယ်သွားသည် နှင့် မိစ္ဆာက မြနုကို အဖော်ညှိလိုက်သည်။ ။

“အရင်လိုပဲလား”

“အရင်အတိုင်းပဲ၊ နောက်ပိုင်းကျ ဆူးတောင်က ပိုတောင်ကျယ်လာ သေးတော့၊ ထန်းရည် သမား အပြင် ဘီယာသမား၊ အရက်သမားပါ ပို တိုးလာတာအေ့”

“ညည်းကလည်း အေ့ ငါ့အစ်ကိုကို စောင်းပြောတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးနော်”

“စဉ်းတောင် မစဉ်းစားမိပါဘူးအေ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး တကယ်ပါ ကောင်မရေ”

* * * * *

“အား”

ရုတ်တရက် မျက်စိအဖွင့်လိုက်မှာ ဝင်းခနဲ စူးလက်သွားသော နေ ရောင်ဒဏ်နှင့်အတူ ခေါင်းထဲမှာ နားထင်အထိ ထိုးတက်လာသော ဝေဒ နာကြောင့် ဘုန်းကျော်ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ်အသံ ထွက်သွားသည်။ ။ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲနေသော ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေရင်း ညက ၁၀ နာရီကျော်မှ သူ အသာ

ထပြီး နောက်ဘက်က ထန်းရည်ပိုင်ရှင် မှတ်ကြီးဆီ ထန်းရည်သွားထပ်
သောက်ပြီး လေကလေး တအေးအေးနှင့် ဆီဆုံကြီးနားမှာ လှဲအိပ်မိခဲ့
တာကို သတိရသည်။ ဆီဆုံက အမိုးနှင့်အကာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်
ဆိုတော့ သူ့ကို ရုတ်တရက် လူမမြင်နိုင်၊ သူမနီးခင် အိမ်ကလူတွေ မြင်
လိုက်လျှင်ကတော့ သူ့ကို နှိုးပြီး အိမ်ထဲသွင်းမှာ သေချာ သည်။

ဘုန်းကျော် ရုတ်တရက် ကုန်းထလိုက်သည်။ နိုးလျှင်နိုးချင်း သူ့မှာ
လိုအပ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလာသည်။ ခဏပေ၍ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးမှ
မနေ့က ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကျန်သေးသော ပုလ
င်းပြားကလေးတစ်လုံးကို သတိရလိုက်သည် နှင့် သူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့ကာ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ပုလင်းကိုထုတ်ကာ အဖုံးဖွင့်မော့ချလိုက်
သည်။ ပြီးမှ စိတ်အေးလက်အေး ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို
ဆွဲယူကာ လှဲချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုရေ... အစ်ကို...”

မျက်စိမှ ဝတ်လိုက်ကာ ရှိသေးသည် ထရုံကို ပုတ်ခတ်ပြီး ဝင်လာ
သော မြနုအသံကြောင့် အနည်းငယ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ စိတ်တို
သယောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့... ကောင်မလေး... ဘာလို့ ဒါလောက်အော်ပြီး ဝင်လာတာလဲ”

“ထတော့ အစ်ကိုရ နေဖင်ထိုးပြီ၊ ထ...ထ...ကျောင်းသွားရမယ်”

“နင့်ဟာနင် သွားပါလား၊ ငါက ဘာလိုက်လုပ်ရမှာ လဲ”

“ကျုပ်က မသွားဘူးတော့၊ ညကျမှ သွားမှာ၊ အစ်ကို့ကို ဦးဇင်းက
ကျောင်းကို လွှတ်ပေးဖို့ မှာ လို့ လာနှိုးတာ”

“ဟာ... နောက်မှ သွားမယ်၊ ကဲ...သွား...သွား... နင်လည်း သွားချင်

တဲ့ ဆီသွား ငါအိပ်နေ ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ လာမနိုးနဲ့ ကြားလား”

“အစ်ကိုက အိပ်ချင်လို့ မှ မဟုတ်တာ မူးပြီးနေတဲ့ ဟာ၊ ရွာရောက်တုန်း မသောက်ပါနဲ့ လား တောင့်”

“ရွာရောက်လို့ သောက်တာ၊ ငါ ဘယ်မှ သွားချင်စိတ်မရှိဘူး၊ ငါ့ဟာ ငါသောက်ပြီး အေးအေး အိပ်နေမယ်”

“အိပ်နေလို့ ဖြစ်မလားတောင့်၊ အစ်ကို ဘုန်းကြီးပျံလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

မြနုလို ဘယ်သူကမှ အနားကပ်ပြီး ပြောဝံ့ဆိုဝံ့သူများ မဟုတ်ကြသည့် မောင်နှမတွေက အခန်းဝမှ မသိမသာ ချောင်းနေကြသည်။

“နင့်ကို လာပို့တာ နင်သွားလေ၊ ငါလည်း ဆရာတော်ကို သွားဖူးပြီးပြီဟာ”

“ဖူးပြီး ရုံနဲ့ တော့ မရဘူးတောင့်၊ အလုပ်ဝိုင်းလုပ်ရဦးမှာ ၊ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ နေတာမဟုတ် ဘူး၊ အစ်ကိုကို ဦးဇင်းမှာ လိုက်တာနော်၊ ကျုပ်သဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တော်ကြာနေ ဦးဇင်း အိမ်ကြွ လာပြီး ဆော်မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဆော်ပါဘူးဟ၊ ဆော်ရအောင် ငါ ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ သွားစမ်းပါ မြနုရယ်၊ ရွာ ရောက်တုန်း အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပါရစေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အညာစောင်ကို ခေါင်းမြီးဆွဲခြုံကာ တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်သွားသော ဘုန်း ကျော်အား မြနု နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ကာ ...

“ဟင်း ... အနံ့ကလည်း ချဉ်စုတ်နေတာပဲ၊ မနက်မူး ညမူး”

ဟု ဆိုကာ ကျောပြင်ကို တစ်ချက် မနာမကျင်ပုတ်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

မြနုထွက်သွားမှ ဘုန်းကျော် ခေါင်းမီးခြုံထဲမှ ခေါင်းထွက်ကာ အပြင်မှ အသံဗလံများကို နား စွင့်လိုက်သည်။ ။ အဖေက စောကြီးကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ ခြေရင်း ဆီကြိတ်ဆုံဘက်မှ တကျိကျိအသံထွက်နေပုံထောက်တော့ ယောက်ဖဖြစ်သူအုန်းစိန် ဆီကြိတ်နေတာ ပဲ ဖြစ်မည်။

အိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မမြင်၊ ဝိုင်းထောင့်မှာ ကလေးတွေ ကစားနေကြပြီ၊ လူကြီး အချို့က ယာခင်းထဲ၊ အချို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်နေပေတော့မည်။ မိမိမှာ သာ တစ်ယောက် တည်းယောင်ချာချာ ဘယ်မှ လည်း မသွားချင်၊ နောက်ကထန်းတောနှင့် အိမ်ထဲက မီးဖိုဆောင်သာ တစ်ချက်တစ်ချက်ကူးပြီး ကျန်အချိန်မှာ အိပ်၍ သာ အချိန်ကုန်သည်။ ။ အိပ်သည် ဆိုပေမင့် မူးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ မူးနေတာကမှ နေသာသည်။ ။ မမူးလျှင် အတွေးတွေ တောင်ရောက် မြောက်ရောက်နှင့် နေ၍ ထိုင်၍ တယ်မထိချင်။ တစ်နေ့က ရွာထိပ်မန်ကျည်းပင်အောက်မှ ခင်ထားကို မြင်လိုက်တော့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘဲနှင့် ရင်တွေက တခိုင်းခိုင်းခုန်လာသည်။ ။ ထိုဒဏ်ကို ဘုန်းကျော် လုံးဝမခံစားနိုင်။ ညိုနွဲ့နှင့် အိမ်ထောင်သာကျသွားပြီး အိမ်ထောင်သက် သုံးလေးနှစ်သက်တမ်းမှာ သည် လို ရင်ခုန်မှုမျိုး မရှိခဲ့။ ညိုနွဲ့ကို ချစ်သော သံယောဇဉ်က အေးချမ်းပြီး စွဲစွဲနစ်နစ် ရှိလှသည် မို့ ခင်ထားကို မေ့နိုင်ပြီဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ။ ယခု နဖူးတွေ့ခူးတွေ့မှာ တော့ သူ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ။ ဘုန်းကြီးပျံသို့ သူသွားလျှင် ခင်ထားကို တွေ့ရဦးမည်မှာ သေချာ သည်။ ။ သူ ရင်မဆိုင်ဝံ့၊ သူ့ဘဝမှာ တစ်ရှုံးမှ နှစ်ရှုံး အဖြစ်မခံနိုင်။ ပြီးတော့ သူ့အပေါ် အထင်သေးမခံနိုင်။ တွေးနေရင်းမှ ခင်ထားမျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်တွေ ခုန်လာပြန်၍ လူးလဲ ထပြီး မှတ်ကြီးတို့ ထန်းတောဘက်သို့ ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ တောင်ဘက်ပိုင်း သံချောင်းအနီး ဇာတ်စင် ဆောက်နေကြသည် မှာ တပျော်တပါးဖြစ်သည်။ မိုးတွင်း ရေရလွန်းလျှင်လည်း ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းတတ်သော သံချောင်းကလေးမှာ မိုးပြတ်သွားသည် နှင့် ခြောက်တွေ့နူးညံ့သော သဲဖြူမွေကလေးများ သာ ရှိတော့၍ အချို့နေရာများ တွင် လက်ယက်တွင်းကလေးများ နှင့် အညာဒေသ၏ အိုအေစစ်ကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ရှားစောင်းပင်များ၊ တမာပင်များ နှင့် လေအဝှေ့မှာ တမာရနံ့ကလေးများ တစ်ချက် တစ်ချက် သင်းပျံ့လာတတ်သည်။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသတွင် သာ မြင်ရခဲသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်ချင်၍ မြေနု ရောက်လာတော့ ပွဲနေရာ မဲနှိုက်မည့်အချိန်နှင့် ကွက်တိဖြစ်နေသည်။

ပွဲမဲနှိုက်သည့်အလေ့မှာ မြို့တွင် မတွေ့နိုင်။ မြေနုတို့ အညာရွာကလေးတစ်ဝိုက်တွင် တစ်ရွာမှာ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာ ဘုရားပွဲလုပ်လေ့ရှိပြီး ထိုအချိန်တွင် အငြိမ်း၊ ဇာတ်တို့ လပြည့်(သို့) လပြည့်ကျော်တစ်ရက် စသည့် တစ်ညညတွင် သာ ပွဲခံအငြိမ်းခံသဖြင့် ရွာသူရွာသားများမှ တစ်နှစ်လုံး နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လယ်ထဲယာထဲ ကျွဲနွားနှင့် ဖက်ရုန်းနေခဲ့ကြသည့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှကို သည် တစ်ညသာ ဖြေဖျောက်ပျော်ရွှင်ကြရသဖြင့် ဘုရားပွဲကို အမျှော်ကြီး မျှော်ကြသည်။ ထိုသို့မျှော်ကြသည် မှာ ကာယကံရှင် ရွာသားများ သာမဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ ဖြစ်သည့် ဆည်၊ သိမ်၊ ပျဉ်းပင်၊ ဈေးကုန်း၊ ထန်းငယ်တော၊ နှောတွင်း၊ ပြာပုံ၊ အိုရင်း စသည့် ရွာများ ပါဖြစ်သည်။ ရွာနီးနား ချင်းတို့ သည် အချင်းချင်းချစ်ခင်ကြသည်။ တစ်ရွာမှ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကို အခြားတစ်ရွာမှ ဝင်နွဲ့လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့သော ပွဲခံသည့်အခါများ တွင်

င် ရွာထဲရှိ အိမ်တိုင်းမှ မိမိတို့ နှင့် ပတ်သက်ရာ ရွာနီးချင်းမိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို မိမိတို့ အိမ်မှ ဧည့်ခံရသည်။ ။ အခြားရွာသို့ သွားလျှင်လည်း ထိုသို့ ပြန်လည်တာဝန်ကျေပွန်လေ့ရှိသည်။ ။ ပွဲခံသည့်အခါများ တွင် ရွာခံက ပွဲနေရာ ဦးပေးထားရပြီး ဧည့်သည် က ညနေခင်းကျမှ လှည်းယဉ်တပ်ပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့ လာပြီး ပွဲကြည့်ရသည့်ခလေ့ ရှိသည်။ ။ ညဘက်ပွဲကြည့်ချိန်တွင် ဇာတ်စင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လှည်းဝိုင်းကြီးနှင့် အလွန်ပျော်စရာ ခလေ့ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသို့ဧည့်သည် ကို ဧည့်ဝတ်ပြုနေရာပေးနိုင်ရေးအတွက် အိမ်တိုင်းက ဇာတ်စင်ဆောက်သည် နှင့် ပွဲနေရာ ဦးကြရသည်။ ။ အခြားအရပ်များ လို ဦးရာလူစနစ်ဖြင့်မရ၊ ပွဲကြည့် စင်၏ အရှေ့ဆုံး၊ တောင်၊ မြောက်၊ ဝဲ၊ ယာ၊ ရှေ့ဘယ်နှုတောင်၊ နောက်နားဘယ်နှုတောင် စသည် ဖြင့်ကို ရွာထဲမှ လူအမည်များ ခေါ်၍ ကျောင်းရှိကိုရင်၊ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပါးက မဲလိပ်ထည့်ထားသော မောင်းထောင်ခွက်ကိုကိုင်၍ မဲနှိုက်ပေးသည်။ ။ မိမိအမည်ကျသည့်နေရာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဇာတ်စင်ဘေးတွင် ဖျာလိပ်တွေကိုယ်စီနှင့် စောင့်နေကြပြီး နေရာကောင်းလျှင်တော့ ‘ဟေး’ ခနဲအော်၍ တပျော်တပါး ဖျာပြေးခင်းရသည့် မြင်ကွင်းမှာ ရွှင်လန်းတက်ကြွစရာ။ ။ ထိုဇာတ်စင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း အနောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် တော့ ရွာသားအချို့ လှည်းသုံးလေးစီးနှင့် တောထဲမှ ဆူးတွေခုတ်သယ်ခဲ့ပြီး လေးဖက်လေးတန် ခြံစည်းရိုးကာသလို ပေ ၅၀ ပတ်လည်လောက်ကို ၁၀ ပေကျော်ကျော်မြင့်အောင် ကာရံပြီး အဖွင့်အပိတ် အပေါက် သေးသေးနှင့် ‘ဆူးထောင်’တစ်ခု ဆောက်နေကြသည် မှာ လှည်း ရွာခလေ့တွင် ပွဲခံသည့် ညများ တွင် အပျော်ကြူးပြီး မူးရမ်းကြသူများ အတွက် တစ်ညတာ သိမ်းဆည်း သိုလှောင်ထားရန်နေရာ။ ။ ဇာတ်စင်နှင့် အတူဆောက်၍ ဇာတ်စင်နှင့် အတူဖျက်ရသည့် ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းငယ်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ဖုန်တလုံးလုံးနှင့် ဧယင်ကျူးမ

ည့် အဖွဲ့လည်း ရောက်လာ၏။ မကြာခင် အငြိမ့်ကားလည်း ရောက်လာ
တော့မည်။ ရွာထဲမှ ကလေးတွေ ဇာတ်စင်ပတ်လည်မှာ အော်ဟစ်မြူး
ထူးကခုန် နေတာကိုကြည့်ရင်းမှ မြနုတို့ ငယ်ဘဝများ ပြန်လည်သတိရ
နေမိသည် ။ ထိုစဉ်က မြနုတို့ က သည် ကလေးတွေအရွယ် ခုနစ်နှစ်၊ ရှ
စ်နှစ် ကစား၍ ကောင်းတုန်းမှာ ဘုန်းကျော်တို့ က ဇာတ်စင်ဆောက်၊
ဆူးထောင်ကာ၊ ခင်ထားတို့ ကွမ်းတောင်ကိုင်အပျိုတွေက ညကျတော့
ဒေါင်းဘယက်နှင့် ပန်းလက်ကောက်နှင့် မျက်နှာချေ အဖွေးသား၊ ဆံပင်
ဖွတ်မြီးထိုးအရှည်ကြီးနှင့် ပွဲကြည့်လာကြသည် မှာ ရွာထဲတင်မဟုတ်ဘဲ
တစ်ရွာသား ကာလသားများ အလယ်မှာ ပင် မျက်နှာ ပန်းပွင့်လျက်ရှိခဲ့
၏။ ထိုအချိန်တွေတုန်းက ခင်ထား၏ အလှကို ယှဉ်နိုင်သူ မရှိခဲ့။ ယခု
တော့ မြနုလည်း ကလေးမဟုတ်တော့။ ဘုန်းကျော်လည်း စိုစို ပြည်ပြည်
ကျားကျားလျားလျား ကာလသားအရွယ် မဟုတ်တော့သလို ခင်ထားလ
ည်း တစ်ပတ်လျှို ဆံထုံးနှင့် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့်ရင့်ကျက်သယောင် ဖြစ်
နေလေပြီ။ အချိန်ကာလသည် လူသားတို့ ၏ အနေအထားကို ပြောင်းလဲ
နိုင်စွမ်းရှိသလို အတွင်းဓာတ်ခံ နှလုံးသားများကိုရော ပြုပြင် ပြောင်းလဲ
စေနိုင်လေမည်လားဟု မြနု တွေးနေမိသည် ။ အစ်ကို ဘုန်းကျော်၏ ဘ
ဝ တစ်ဖန် စိုပြည် လာစေရေးအတွက် မမခင်ထားကို အစားထိုးကြည့်မိ
လျှင်တော့ မမညိုနွဲ့အပေါ် ရက်စက်ရာ များကျနေမလားဟု လည်း မြနု
တွေးတောနေမိသေး၏။

* * * * *

အရိုးဂူကောက်သည့် နေရာတွင် အလှူရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် လ
က်ဖက်၊ အကြမ်းနှင့် မုန့်ပဲသရေစာများကို အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူအား
သွားပို့စေပြီး အိမ်ဆီမှ လှမ်းမြင်နေရသော လောင် တိုက်ပြာသာဒ်ကို
ငေးမျှော်၍ မဆီမဆိုင် ဘုန်းကျော်ကို သတိရ၍ နေသည် ။

ဒင်းက ငါ့ကို မြင်လိုက်တာများ တစ္ဆေသရဲကျနေတာပဲ။ သုတ်ခနဲ တောင် လှည့်ထွက်သွားလိုက်သေးဟု မချင့်မရဲနှင့် အခဲမကျေ ဖြစ်မိနေတာ ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးနေမိပြီး ‘ကြည့်နေ၊ ဘုန်းကြီးပျံမှာ တွေ့လို့ က မခေါ်သေးဘူးစိတ်ချ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ်က အရင် မျက်နှာလွှဲပြမယ်’ ဟု တေးထားမိသော်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဘုန်းကျော် မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ရလေသောအခါတွင် တော့ စိတ်အားက ငယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

* * * * *

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နောက်ဆုံးဈာပနပွဲအချိန်သို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ် လာပြီဖြစ်သည် ၊ ဘုန်းကျော်တစ်ယောက် ကံကျောင်းဘက်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်သေး။ အိမ်မှ သွားသမျှလူများကို ဦးဇင်းက သတိရတိုင်း မေးနေသည်။ ။ နောင်အလုပ်များ လာတော့လည်း သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက် အားတော့။

သည် ကနေ ဘုန်းကြီးပျံပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။ ။ ၇ နာရီထိုးသည် နှင့် ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လောင်တိုက်ပေါ်သို့ ပန်းရထားနှင့် တင်ကာ မီးကျည်မီးပန်းတို့ ဖောက်လွှတ်၍ ပူဇော် တော့မည်မို့ စန္ဒကူးနံ့သာ အမွှေးတုံးတို့ ကို လောင်တိုက်ဆီ ပို့သူတွေက ပို့နေကြသည်။ ။ နံနက်စောစော ကတည်းက ပုံစံတူပြုလုပ်ထားသော ကတ္တီပါလွှမ်းထားသည့် ပန်းသေတ္တာများကို ကရဝိတ်ဖောင်ပေါ် တင်ကာ လှော်ကားယိမ်းဖြင့် ပူဇော်သည့်နေရာ၊ သိုင်းပြာသာဒ်ပေါ်တင်၍ သိုင်းနင်းပြာသာဒ် ပူဇော်သည့်နေရာ၊ အမိုးအကာကျယ်ပြန့်အောင် ဆောက်ထားသော စင်ပေါ်မှ ပန်းပုခက်နှင့် ဧယင်ကျူးသည့် မဏ္ဍပ်တွင် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နှင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလျက်ရှိသည်။ ။

ရွာထဲက လူငယ် လူလတ်ပိုင်းများက သိုင်းနင်းပြာသာဒ်နှင့် လှော်ကားကရိတ်ဖောင်ဘက်တွင် ရှိနေကြပြီး လူကြီးအတော်များများက တော့ ဧယင်ကျူးသည့်မဏ္ဍပ်တွင် မင်းသမီးနှင့်အပြိုင် မျက်ရည်သုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

ပဋ္ဌာန်းသိပ္ပံဆရာတော်နှင့် ပခုက္ကူဆရာတော်တို့ လည်း သင်္ကန်းတလွှားလွှားဖြင့် အခမ်း အနားကို တောင်နဲ့ မြောက် ရက်ဖောက်လျှောက်သလို ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ။ သည် ရွာတင်မဟုတ် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်မကြုံဖူးသည့် ပွဲကြီးလမ်းကြီးအဖြစ် ခမ်းနားကြီးမြတ်သလောက် စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ။ ညနေစောင်း၍ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးကို လောင်တိုက်သွင်းရချိန် နီး လာလေ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲသလို ဖြစ် လာလေနှင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်နေရင်းနှင့်မှ ဆန့်ကျင်ဘက်လွမ်းဆွတ်တသမူတစ်မျိုးကို ပြောမပြတတ်အောင် ခံစားနေကြရ သည် မှာ အရွယ်ရောက်ပြီးသည့် လူစေ့တက်စေ့ပင် ဖြစ်သည်။ ။

“မဂ္ဂင်ဖောင်ကြီးကိုဖြင့် ××× အိုလေလေ ... စီးနေသူ ... တို့ ဆရာအရှင်ရယ်လေ ××× နတ်ထက်ခွင် ××× ကြွလှမ်း ×××”

“တေဇာတော်ကြီးပါတဲ့ ... အိုလေလေ့ ထီးအသွင် ... ထီးအသွင် ...”

ကရိတ်ဖောင်ပေါ်မှ နတ်သမီးငယ်များ အသွင် ဆင်ယင်ထားသော မိန်းကလေးငယ်များ ၏ ညင်သာဆွတ်ပျံ့သော တေးသံတစ်ပိုင်းတစ်စကို ခံစားကာ သိုင်းနင်းပြာသာဒ်ဘက်သို့ ထွက်လာရင်း မြန်အစ်ကိုဘုန်းကျော်ကို ဒေါသထွက်ချင်လာသည်။ ။

‘တစ်ရွာလုံး သည် လောက် အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်နေတာ သူမို့ နေနိုင်တယ်၊ လွန်ကို လွန်လွန်းတယ်’

ဟု တွေးမိတော့ မျက်နှာက ချက်ချင်းညိုပြီး မျက်မှောင်ကုတ်မိလျက် သားဖြစ်သွား၏။ မြို့မှ ရောက်လာသော သူငယ်ချင်းကို ပွဲတော်ရက်အတွင်း မခွဲမခွာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသော မိစ္ဆာက မြေနုပုံစံကို သတိပြုမိသွားတော့ ...

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မြေနု၊ ညည်းကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်ပြလိုက်လို့ တုံး”

ဟု မေးရှာသည် ။ သည် အချိန်မှာ မြေနုတို့ အရွယ်တွေအတွက် သွားလေရာမှာ ရွယ်တူကာလ သားကလေးတွေက ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ရှိနေကြသည် မို့ မိစ္ဆာမေးမိခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြေနုကတော့ ဒါတွေကို အမှတ်ပင် မထားမိ။

“ဟင် ... မြေနု ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ့အစ်ကိုအကြောင်း တွေးမိလို့ ပါ၊ အရင် နေ့တွေကတော့ ထားပါအေ၊ သည် နေ့ သည် လောက် တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေတာကို သူလာမကြည့်နိုင်တာကို ငါ အံ့ဩလို့ ပါ”

“ဟုတ်ပါ့အေ၊ ညည်းအစ်ကိုတော့ စံပဲ၊ လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ မေ့နေဦးမယ် မြေနုရေ၊ ညည်းနဲ့ ကျုပ် သည် ညနေ ထမင်းရုံ ဝင်လုပ်ရမယ်လေ”

“အေး ဟုတ်သားပဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက် ထမင်းရုံဘက်သို့ ထွက်လာကြသည် ။ မိစ္ဆာက ပထမပိုင်းမှာ လှော်ကားယိမ်း အတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ဆင်သည့်ဘက်မှာ မို့ လှော်ကားတက်နှင့် တာဝန်က ပြီးပြီဖြစ်သည် ။ နောက်နေ့များ တွင် တော့ ကျောင်းမှာ လိုသည့်နေရာ ဝင်ကူကြရသည် ။ မြေနုအစ်ကို ညွန့်

စိန်တို့ ၊ ကျော်ဌေးတို့ အရွယ် ယောက်ျားကြီးတွေက ထမင်းရုံမှာ ခိုင်ခံ့ ထမင်းနှင့် ပဲဟင်းအိုးကြီးတွေကို အဆက်မပြတ် တည်သူတည်၊ ထမင်း ရုံထဲဇလုံကြီးတွေနှင့် သယ်ပိုးမ ရွှေ့ပြီး ထမင်းပြင်သူပြင်၊ ပန်းကန်ဆေး သူဆေးနှင့် ဘယ်သူမှ အအားမနေရ။ မြနုတို့ ၊ မိမိလိုလူတွေက ဒွေးဥတို့ ၊ ဒွေးစောလှတို့ ရှိသည့် ငါးခြောက်ထောင်းကြော်ထည့်၊ ပဲတီသုပ်ထည့်၊ ဟင်းပွဲပြင်သည့်နေရာမှာ ဝင်ကူရသည် ။ ကိုယ့်ရွာဘုန်းကြီးပျံ လာသမျှ ထမင်းရည်ချောင်းစီးကျွေးရသည့် ရက်ရှည်အလှူအတွက် နေ့ချင်း ချက် ရသည့် ထမင်းနှင့် အရည်သောက်ကို မနက်ပြန် ညပြန်အတွက် မီးဆက် နေအောင်ချက်နေ သူတွေက ချွေးတလုံးလုံး၊ ဒါတောင် ငါးခြောက်ထော င်းကြော်ကို ပထမ ပွဲမစခင်လေးငါးရက် လောက်က အကြီးအကျယ် နှစ် ရက် ဆက်ကြော်ပြီး ရာဝင်အိုးကြီးများ နှင့် အပြီးသိပ်ထားကာ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ဖွင့်ကျွေးနေ၍ ဤမျှ ကသီလင်တ မဖြစ်ခြင်းပင်။ ည နေမစောင်းခင် နှစ်နာရီခွဲ သုံးနာရီမှ စ၍ ဝင်ရသော ထမင်းရုံသည် ည နေ ၆ နာရီမြနုတို့ ပြန်သည့်အချိန်အထိ လူတွေကျနေ ဆဲဖြစ်သည် ။ မြ နုနှင့် မိမိကတော့ အိမ်ပြန်ရေချိုး၍ ညဘက် ဆရာတော်ဈာပန လောင် တိုက်သွင်းချိန် အမိ ပြန်လာနိုင်အောင် အိမ်ပြန်ပြေးခဲ့သည် ။

အိမ်ရောက်တော့ အစ်ကိုဘုန်းကျော်ကို အိမ်ဘေးက အကြမ်းသော က်သည့် ကွပ်ပျစ်တွင် ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။ လူပုံက ခပ်ယိုင် ယိုင်။

“အစ်ကို...”

မြနုက သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်းခေါ်တော့ သူက ‘ဘာတုံး’ဟု ဆို သည် ။

“ဘာလို့ ထိုင်နေတာလဲ မမူးသေးဘူးလား၊မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်

တော့လေ”

ဟု မြနုကတမင်ရွံ့ပြီးပြောလိုက်တော့ သူက...

“အင်း...ညကျမှ သောက်မယ်၊ ငါ ဆရာတော် လောင်တိုက်သွင်းတာ ဖူးလိုက်ဦးမယ်”

“အမယ်တော် ကျားသားမိုးကြိုး၊ ဖူးချင်သေးသပဆိုလည်း ကျုပ်တို့ ရေချိုးပြီးပြန်သွားမှာ လိုက်ခဲ့။ ဦးဇင်းဦးကောကိုလည်း သွားနှုတ်ဆက် လိုက်ဦး။ အစ်ကိုလာမှန်း သိသွားအောင်”

“ကျောင်းဘက်မသွားပါဘူးဟ၊ ငါ့ဘာသာ ဒီကနေ လှမ်းဖူးမှာ ပြာ သာဒ်ပေါ်မီးကျည်လွှတ်ရင် ဒီကနေ မြင်ရမယ့်ဟာ၊ ငါ ဘယ်မှ မသွား ဘူး၊ အိမ်မှာ နေလည်း အသံတွေ ကြားနေရတဲ့ ဟာ”

“တော်ပြီ၊ တော့်ကို ကျုပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ အစ်ကို အဲသလို သာနေ ကျုပ် ရန်ကုန်ကို ပြန်မလိုက်တော့ဘူး တကယ်”

မြနု ခြေဆောင့်ပြီး ဘုန်းကျော်အနီးမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။

* * * * *

မီးကျည်မီးပန်းများ နှင့်အတူ လောင်တိုက်ပြာသာဒ်ပေါ်တွင် စန္ဒကူး နံ့သာများ နှင့်အတူ လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ငေးမျှော်ရင်းခင်ထား၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီး ကျလာသည် ။

“အမေနဲ့ အဖေတို့ ရေ... ကံကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အရိုးဂူ ဗိမာန်ကို အဖေတို့ အမေတို့ ရဲ့ အလှူဒါနအဖြစ် ခင်ထား ကမ္မည်းထိုးပြီး ဆောက်လှူပါတယ်နော်၊ အဖေတို့ အမေတို့ ရောက်ရာဘဝက သာဓုခေါ် ကြပါ”

ဟု တိုးတိုးဖွဖွ ရွတ်ဆိုရင်းက ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲလာသည်။ ။ နံနက်
စောစော ဝေလီဝေလင်း အရိုးကောက်မည့်အချိန်တွင် အရိုးထည့်ရန်အ
တွက် မြေသပိတ်ကို လောင်တိုက်အနီးမှ ဂူဗိမာန်သို့ ညနေကတည်းက
ပို့ထားပြီးဖြစ်သည်။ ။ နံနက်စောစော ကျောင်းသို့အရုဏ်ဆွမ်း
သွားပို့ရင်းနှင့် အရိုးသပိတ်ကို ခင်ထားကိုယ်တိုင် အရိုးသပိတ်ကပ်ရမ
ည်ဖြစ်သည်။ ။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ဒူးတုပ်ထိုင်ရင်း ဆရာတော်ဘုရား၏
လောင်တိုက်ကိုခင်ထား ဖူးမြော်ပြီး အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ...

“မမခင်ထား... မမခင်ထား”

ဟု ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟင်... မြနုနဲ့ မိစ္ဆာ...”

“မမခင်ထား ပွဲကြည့်မှာ လား”

မြနုက မေးလိုက်တော့...

“မကြည့်ပါဘူး ညီမရယ် ပြန်မှာ ပါ။ ကံကျောင်းကလာတာ၊ မနက်
ဆွမ်းပို့ရဦးမှာ၊ မြနု ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

“မသိသေးပါဘူး မမခင်ထားရဲ့၊ ဟို... အစ်ကို”

ဆိုပြီး မြနုက ရွံ့သွားသည်။ ။ ခင်ထားလည်း ခုမှ သူမေးမိသည့်မေးခွ
န်းကို သတိပြုမိဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ...

“ညီမလေးတို့ ပွဲဘက်သွားကြမလို့ လား၊ သွားလေ၊ ပွဲခင်းထဲ အ
တော်တောင် လူတွေရောက် လောက်ရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြနုတို့ လည်း တစ်ညလုံး မကြည့်ပါဘူး မမရဲ့၊ ညဉ့်ဦးပို
င်းလောက်ကြည့်ပြီး ပြန်မှာ ပါ”

“ရန်ကုန်မပြန်ခင် ထမင်းလေးဘာလေး လာစားကြဦးလေ၊ မြနဲ့ မိ
စံကို ပြောတာနော်”

ဘယ်လိုပြောပြော စကားက အဆင်ချောမလာသဖြင့် မြနဲ့နှင့် မိစံ ခ
င်ထားကို အားနာပါးနာ နှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ဇာတ်စင်ဆီမှ ဧည့်ခံဆိုင်းသံများ လွင့်ပျံ့လာခိုက်မှာ တလင်းပြင်ထဲ
မှာ လည်း လှည်းဝိုင်း ကြီးက ချဲ့လာပြီ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ရွာသားနှင့် တစ်
ရွာသားတို့ နှုတ်ဆက်ကြပြေးကြိုကြ၊ နေရာပေး ကြနှင့် ဇာတ်စင်ရှေ့မှ
ပရိသတ်ထူကြီးကလည်း ကြီးမားသထက် ကြီးမားလာကြသည်။ ။ တစ်ခု
ကောင်းသည် မှာ လူတွေ ဘယ်လောက်များများ ၊ အစည်ကားဆုံးနေရာ
တေ ၀ မ ၂၁ တိုးကြိတ်နေလင့်ကစား ယခုလိုပွဲမျိုးမှာ ရှိသမျှ
ထုတ်ဝတ်စားကြသော ရွှေငွေပစ္စည်းပစ္စယများ မည်သည့်အခါမျှ မသ
မာသော နည်းဖြင့် ပျောက်ရိုးထုံးစံမရှိ။ ပွဲခင်းထဲမှ အပျိုများ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး အလှချင်းပြိုင်၍ ဖိတ်ဖိတ် လက်နေကြသလို ကာလသားများ ၏
ဗိုလ်ကေကလည်း တပြောင်ပြောင်။ ပွဲမစခင် ဇာတ်စင်ပေါ်မှ မိုက်ကရို
ဖုန်းရှေ့တွင် အရင်ဆုံး ရောက်လာသူက ပခုက္ကူဆရာတော်။

“ဒကာ၊ ဒကာမတွေအားလုံး နားထောင်ကြ၊ အထူးသဖြင့် သည် ရွာ
က ဒကာလေးတွေ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာ အလှူမှာ လာကြတဲ့ တစ်ရွာသူ
တစ်ရွာသားတွေအပေါ်မှာ ဧည့်ဝတ်ကျေကြပါ၊ ကူညီရိုင်းပင်းကြပါ၊ ညှာ
ညှာတာတာ ဆက်ဆံကြပါ၊ ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသား ညီအစ်ကို မောင်နှ
မတွေ အချင်းချင်းလည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ စည်းကမ်းတကျ နေပါ။ ဘာ
သံညာသံ ဗရမ်းဗတာတွေ မကြားရပါစေနဲ့ ။ မူးတဲ့ ကောင်တွေ ပွဲခင်း
ထဲ ဝင်မလာကြပါနဲ့၊ ဝင်လာလို့ အသံတွေ ထွက်လာရင် နောက်က ‘ဆူး
ထောင်’ ထဲ သွားအိပ်နေရမယ်မှတ်ပါ၊ ကိုယ့်ရွာဂုဏ်ကို ကိုယ်ဆောင်ပါ။

နာမည်ပျက် မခံပါနဲ့ ”

ထိုညက မြေနုနှင့် မိစ္ဆာ နှစ်ပါးသွားမပြီးခင် ပြန်လာကြသည် ။ လသာ သာတွင် ရွာလမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာခိုက် နောက်ဘက်မှ ပျံ့လွင့်လာ သော ဇာတ်ဆိုင်သံများကို နားထောင်ရင်း...

“ဪ... တို့ ရွာစည်ကားနေတာ ဒီညနောက်ဆုံးပဲ၊ မနက်ဖြန်ခါက စပြီး ခါတိုင်းလို ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး နေရပြန်ဦးတော့မှာ ”

ဟူသော မိစ္ဆာ၏ ညည်းသံကို မြေနု မတုံ့ပြန်မိ။

* * * * *

“ဘုန်းကျော်... ဘုန်းကျော်... မြေနု... အရီးစိုး... မနိုးကြသေးဘူး လားဗျ”

ထရံကို တဗုန်းဗုန်းပုတ်သံနှင့်အတူ သူ့အမည် ခေါ်သံကြား၍ ဘုန်း ကျော် ခေါင်းထောင် အထမှာ အဖေက အပြင်ခန်းက ထရံတံခါးကို သွား ဖွင့်နေပြီဖြစ်သည် ။

ဘယ်သူများ ပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့်ရင်းက ပြန်အိပ်ရန် ကြိုးစားနေစ ည် အပြင်ဘက်မှ ...

“ဗျို့ အရီးစိုး၊ ဘုန်းကျော်ရော... ဘုန်းကျော် အိပ်တုန်းလား”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ...

“ဘယ်သူများ လဲမှတ်တယ်၊ ဦးခက်ကြီးကိုး၊ စောစောစီးစီးပါလားဗျ၊ ဘာတွေ အရေးကြီးလာတုံး”

ကံကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ဦးခက်၏ အသံကပါ ဘုန်းကျော်ထံသို့ ဝင် ရောက်လာသည် ။

“ဘုန်းကြီး လွှတ်လို့ ဗျ၊ ဘုန်းကျော်ကို အပါခေါ်ခဲ့တဲ့ ၊ အိပ်နေရင် နှိုး ခဲ့ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ခိုင်းလိုက်လို့ ဗျ”

ဆိုတော့ ဘုန်းကျော် တုန်သွားသည် ။ ဘုန်းကြီး စိတ်ထွက်နေပြီ၏။
ဦးဇင်းကိုတော့ ဘုန်းကျော် ကြောက်သည် ။ မိုးမလင်းတလင်းကြီး ဘာ
လို့ များ အခေါ်လွှတ်ပါလိမ့်၊ ပွဲကလည်း ပြီးနေမင့်ဟာဆိုပြီး ဇေဝေဝါ ဖြ
စ်သွားသည် ။

“ဟေ့ကောင် ဘုန်းကျော်၊ မင့်ကို ကျောင်းက ခေါ်လို့ တဲ့ ၊ ထ ... ထ
... လိုက်သွားဦး”

အခန်းဝမှ အဖေအသံနှင့်အတူ ဘုန်းကျော် လူးလဲထလိုက်သည် ။
ကမန်းကတန်း မျက်နှာသစ်ပြီး မြနုအခန်းဝနေ၍ ...

“မြနု ... ညီမလေး လိုက်ခဲ့ဟာ၊ ဘုန်းကြီးခေါ်လို့ တဲ့ ”

မြနုက အိပ်မှုန်စုံမွှားအသံနှင့် ...

“တော့ခေါ်တာ၊ ကျုပ်ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ညက
ပွဲကြည့်ထားလို့ အိပ်ဦးမယ်”

ဆိုတော့ ဘုန်းကျော် ခေါင်းကုတ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။

“ဟေ့ကောင် သုတ်သုတ်လုပ်ကွာ၊ ဘုန်းကြီး စိတ်တိုနေဦးမယ်၊
မြန်မြန်လာ”

ကပ္ပိယဦးခက်က လောဆော်ရင်း ရှေ့က သုတ်ခြေတင်တော့ ဘုန်း
ကျော်အမီလိုက်ရသည် ။

“လောင်တိုက်ကို ခေါ်တာကွ၊ ဘုန်းကြီးက လောင်တိုက်မှာ ”

လောင်တိုက်ဆီအရောက်မှာ တော့ ညက ဆရာတော်ဘုရား၏

အရိုးပြာများက ငြိမ်းအေးနေကြပြီ ဖြစ်သည် ။ ဦးဇင်းက
လောင်တိုက်ပြာပုံအနီးမှာ ရပ်ရင်း သူ့ကို စောင့်နေသည် ။

“ဘုန်းကျော်”

“ဘုရား”

“မင်း ဘယ်နေ့ကရောက်လဲ”

“လဆန်းကိုးရက်နေ့ကပါဘုရား”

“အခု ဘာနေလဲ”

“လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ပါဘုရား”

“ဆရာတော့်ကိစ္စမှာ မင်းလုပ်အား ဘာပါပြီးပြီလဲ”

“.....”

“ဟေ့ကောင် ပြောလေ၊ မင်း ဘာလုပ်ပြီးပြီလဲ”

“ဘာ ... ဘာ ... မှ ... မလုပ်ရသေးပါဘူးဘုရား”

“ခွေးကောင် ... ငမူး ... သွား ဟောဟိုမှာ မြေသပိတ်ကိုယူ၊ ဆရာ
တော့်အရိုးပြာတွေကို အသာလေးကောက်ယူည့်၊ ကိုယ့်ဆရာတော် ပျံလွ
န်လို့ မှ မင့်လုပ်အား မပါဘဲ နေမှာ စိုးလို့ ငါ သတိတရ နဲ့ ခေါ်ရတာ၊
ကောက် ... သေသေချာချာ ရှိရှိသေသေကောက်”

ပဋ္ဌာန်းဆရာတော်၏ အမိန့်ဩဇာအောက်တွင် ဘုန်းကျော် ကလေး
တစ်ယောက်ပမာ ရိုကျိုးလျက်ရှိ၏။ မြေသပိတ်ထဲတွင် အရိုးပြာများ
အားလုံး ရောက်သောအခါတွင် ဆရာတော့် ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်၍ တရိုတ
သေကပ်သည် ။

“ငဲ့မပေးနဲ့ ၊ ဟိုမှာ ဂူဗိမာန်အလှူဒကာမကို ပေးလိုက်၊ အလှူရှင်က

လာကပ်လှည့်”

ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးက ဂူဗိမာန်ဆီ ကြွသည်။ ဘုန်းကျော် ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် ယခုမှ ဂူဘေးတွင် ရပ်နေသော ခင်ထားကို လှမ်းမြင်သွားပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် သွားပေးလေ”

ဟု နောက်မှ ကပ္ပိယကြီးက သတိပေးလိုက်မှ ခင်ထားရှိရာ ဂူဗိမာန်ကလေးပေါ်သို့ ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ တက်ခဲ့ပြီး အရိုးမြေအိုးကို လှမ်းအပေးမှာ ခင်ထား၏ မျက်ဝန်းများ နှင့် ဆုံမိပြီး ရင်ထဲ ဖိခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဘုန်းကျော် လှမ်းပေးသော မြေအိုးကို လက်အလှမ်းမှာ ရင်ထဲမှာ ဆူဝေသွားသောခင်ထားမှာ သူ့အရင် ငါလှည့်ပြန်ရမယ်၊ ဒီတစ်ခါ သူ့အရင် ငါလှည့်ပြန်ရမယ်ဟူသော တမင်လုပ်ယူရသည့် မခံချင်စိတ်နှင့် ရှက်စိတ်များ ဆူဝေကာ ဆရာတော်အား အရိုးမြေသပိတ်ကို ဆက်ကပ်ပြီးပြီးချင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရိုးအိုးကို ဂူထဲ ထည့်ပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို ကြောင် တောင်တောင်ကြီး ရပ်ကြည့်နေဆဲရှိသော ဘုန်းကျော်ရှေ့မှ သုတ်ခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့ ဖြစ်တော့ သည်။

ခင်ထား၏ ကျောပြင်ကို နှမြောတသစွာကြည့်နေရင်းမှ ဘုန်းကျော် အတန်ကြာ၍ အိမ်ပြန် မည်အပြု ဂူဗိမာန်အဆင်းအတက်နေရာလေးတွင် မြေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဝိုင်တွေနေမိစဉ် ဂူဝပိတ်သည် ကိုစောင့်ဆိုင်းကြီးကြပ်နေသော ဆရာတော်က သူ့ကို လှမ်းမြင်ပြီး-

“ဟေ့ကောင် ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ သွားချင်သွားတော့”

“တင့်ပဲ့...”

ဆိုပြီး သူ ဆက်ရပ်နေမိသည်။

“တင်ပျံ့ဆို သွားလေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင် ငေါင်တောင် တော်နဲ့ ”

“ခင်ထား... ခင်ထား”

သူနုတ်မှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့်...

“ခင်ထား တပည့်တော်ဖိနပ်တစ်ဖက် မှားစွပ်သွားလို့ ပါဘုရား”

ရှက်ရှက်နှင့် လှည့်ပြေးသွားသော ခင်ထား၏ ကတ္တီပါဖိနပ်အနီလေး နှင့် သူ့သားရေဖိနပ် အနက်တို့ က မြေပြင်မှာ ယှက်လျက်...

ဆရာတော်က ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။ ပြီးတော့...

“ဒါများကွာ မင်း လိုက်သွားပြီး လဲလိုက်ပေါ့”

“တင်ပျံ့”

ဆိုပြီး ဘုန်းကျော် ယောင်နနနှင့် ဆက်ရပ်နေမိသည် ။ ဆရာတော် က ခဏနေတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“သွားလေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ဆိုတော့မှ ...

“တင်... တင်ပျံ့ဘုရား”

ဘုန်းကျော် မြေပြင်ပေါ်မှ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်မိတော့ သည် ။

* * *